

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 ᾠδῶν Πατριῶν ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
ρήσας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφον Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ). — Καρόλου Βρίκεττ :
ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ, μετάφρασις Ε. Ἀλεξάνη, (συνέχεια).
— Catulle Mendès : Η ΠΤΕΡΩΤΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, διήγημα.

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν ταῖς ἐξωτερικαῖς φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ βούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον εἰς τὴν φυλα-
κὴν τοῦ Δακολάρ, ἄλλη σκηνὴ ἐλάμβανε
χώρον ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου τοῦ Τέμ-
πλου εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ ἱατροῦ
Πουμέ.

Ὁ Λαυρέντιος, καίτοι ἀναρρώσας, ἐξη-
κολούθει νὰ κατοικήῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖ-
νην. Δὲν ἐζήτησε νὰ μετενεχθῇ εἰς τὴν κα-
τοικίαν του ἐκεῖ ἢ ἀλλαγῇ ἠδιαφόρει.
Ἦτο πάντοτε σύννους καὶ ἔμφροντις,
κατὰ τὸ φαινόμενον δὲ ἤμερος.

Ὁ Μοῦλ συχνάκις ἐπεσκέπτετο αὐτόν.
Ἀπέφυγε μετὰ προσοχῆς νὰ τῷ ὑπομι-
νήσῃ τὰς ὀδυνηρὰς περιπετείας, αἱ ὑ-
πέστη. Ὁ Λαυρέντιος, ἄλλως τε, οὐδό-
πως περὶ τούτων ἀνέφερε τι· θὰ ἔλεγε τις
ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ περιέργεια εἶχεν ἐξελειφθῇ
ἀπ' αὐτοῦ· ὠμίλουν περὶ ἀδιαφόρων πραγ-
μάτων.

Ἐν τούτοις ἀνελάμβανεν ὀλονὲν τὰς
δυναμείας του, ὁ δὲ Μοῦλ ἤλπιζεν ὅτι ἡ ἐν-
ταλὴς αὐτοῦ ἀνάρρωσις θὰ τὸν ἐβοήθει νὰ
ἀναμειβέσῃ κατὰ νέων ἠθικῶν συγκινή-
σεων. Διὰ τοῦτο δὲν τῷ ἐγνωστοποίησε
τὸ τέλος τῶν ἀνακρίσεων καὶ τὴν προσεχῆ
κρίσιν. Ἦδη ἐσκέπτετο νὰ προετοιμάσῃ
αὐτόν ὅπως τῷ ἀναγγείλῃ τὴν φοβεράν
καταδίκην· ἀλλ' ἀποκάλυψις ἀπότομος
καὶ ἀπροσδόκητος ἐπῆλθε πρὸς ἀποτυχίαν
τῶν σχεδίων του.

Ἡ Πουλχερία ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τοῦ
Δακολάρ, ἐπειράθη νὰ ἴδῃ τὸν Λαυρέν-
τιον. Μετέβη πρὸς τοῦτο εἰς τὴν ὁδὸν
Πενθιέβρ· ἀλλ' ἤδη ὁ Λαυρέντιος, φλεγό-
μενος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, εἶχε μετενεχθῇ
εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ ἱατροῦ Πουμέ,
καὶ μάτην δ' ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὴν νέαν
αὐτοῦ διεύθυνσιν.

Τέλος, ἀφοῦ κατέθηκεν ἐν τῇ ἀνακρί-
σει σχετικὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς δην-
δροστοιχίας Μαρμπέφ καὶ τὴν σκηνὴν τοῦ
ἐν Πουτῶ κήπου, ἐξητάσθη ἐπὶ τῶν αὐ-
τῶν γεγονότων καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστη-
ρίου, ἀνέμενε δὲ τὸ τέλος τῆς δίκης, ὅτε
αἰφνης ἀνεσκίρτησεν. Ὁ συνήγορος τοῦ
Δακολάρ ἐπεράτου τὴν ἀγόρευσίν του, συ-
χνάκις διακοπτομένην ἐκ τῶν ψιθυρισμῶν
ἀνυπομονησίας τοῦ πελάτου τοῦ προσε-
πάθει καταλήγων νὰ κινήσῃ εἰς οἶκτον
τοὺς ἐνόρκους, ἂν ὄχι διὰ τὸν Δακολάρ,
τούλάχιστον διὰ δυστυχῆ νεανίαν τηκό-
μενον ἐν τινι θεραπευτηρίῳ κατὰ τὴν ὁ-
δὸν Προαστείου τοῦ Τέμπλου, ὅστις θ' ἀ-
πέθνησκε μανθάνων τὴν ὑψίστην καταδί-
κην. Τοῦτο ἦτο ἀποκάλυψις διὰ τὴν
Πουλχερίαν: «Ἐυρίσκειται εἰς τὸ θερα-
πευτήριον τοῦ ἱατροῦ Πουμέ, ὅπου ἦτο
καὶ ἡ Μαριέττα!» ἐσκέφθη. Ἐν ὁ συνω-
στισμὸς τοῦ πλήθους ἦν ὀλιγώτερος περὶ
αὐτὴν, θ' ἀπήργετο ἀμέσως. Ἀνέμενον ἀ-
νυπομονοῦσα τὸ τέλος τῆς δίκης· τέλος
ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ καὶ μετέβη ἐν σπουδῇ
εἰς τὴν ὁδὸν Προαστείου τοῦ Τέμπλου.

Καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν, ἡ ταραχὴ καὶ
ἡ ἀγωνία αὐτῆς ἠῤῥξαν· ἡ συνέντευξις
ἐκείνη θὰ ἦτο ἀποφασιστικὴ δι' αὐ-
τήν.

Ἐδέησε νὰ ἐπιμείνῃ, ὅπως γείνη δεκτὴ
παρὰ τῷ Λαυρεντίῳ· τέλος, ἐπὶ τῇ ὑπο-
σχέσει ὅτι ἔφερεν εὐτυχῆ εἰδησιν καὶ λό-
γους παρὰμυθίας, εἰσήγαγον αὐτήν.

Ἐβρίγησεν ἰδοῦσα αὐτόν. Ἦτο ἐκεῖ, ὡ-
χρὸς, κάτισχνος, κείμενος ἐν ἀνακλίντρῳ,
παρὰ τὴν ἐστίαν. Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν,
ἵνα ἴδῃ τίς εἰσῆλθεν· ἀνεσκίρτησε καὶ ἀ-
νηγέρθη ἀποτόμως ἀναγνωρίσας τὴν
Πουλχερίαν.

— Πουλχερία! ἀνέκραξεν ὀργίλως. Τί
ζητεῖς ἐδῶ;

Ἄλλ' ἤδη ἐκείνη εἶχε γονυπετήσῃ πρὸ
αὐτοῦ:

— Συγγνώμην! εἶπεν, ὦ! βλέπω τὸ
κακόν, τὸ ὅποιον ἔκαμα... ἡ ἐπεβάρυνα
τούλάχιστον... μετενόησα... ἐκλαυσα...

— Ἄφες με, φύγε! ἀνέκραξεν ὁ Λαυ-

ρέντιος ἀποτόμως ἀπαθῶν αὐτὴν διὰ τοῦ
ποδός... Θὰ μὲ ὑβρίσης ἀκόμη;

— Εἶχα ἄδικον, τὸ ὁμολογῶ.

— Εἶμαι υἱὸς δολοφόνου! ἐξηκολού-
θησεν ὁ Λαυρέντιος μετ' αὐξούσης ὀργῆς
... Λοιπόν, ναί! ... εἶνε γνωστόν... τὸ
εἶπες ἀρκετὰ μεγαλοφώνως...

— Ἄ! δὲν ἐσκέφθην τὴν στιγμὴν ἐκεί-
νην! Ἡ ζηλοτυπία μὲ καθίστα παράφρο-
να...

— Ἡ ζηλοτυπία! ...

— Ναί, σὲ ἠγάπων καὶ εἶχα ἐξευτε-
λισθῆ... σὲ εἶχα χάσει διὰ παντός...
Ἄλλ' εἶπα ὅτι ὠργίσθην, δὲν εἶνε ἀλη-
θές! Πρὸ πολλοῦ ὠνειρευόμην τοῦτο· νὰ
σὲ ἴδω ταπεινωθέντα πλείοτερον ἐμοῦ,
ὥστε νὰ ἐπανέλθῃς εἰς ἐμὲ ἀνευ αἰσχύνης
... Βλέπεις; εἶμαι εἰλικρινής...

— Τοιοῦτοτρόπως ἐκδηλώνεις τὸν ἔ-
ρωτά σου! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος· εὐ-
χαριστῶ! τί θὰ ἦτο τὸ μίσός σου;

— Ναί, ἐψιθύρῃσεν ἐκείνη, βλέπω ὅτι
σὲ ἔχασα ἀνεπιστρεπτεῖ... καὶ ὅμως...

— Καὶ ὅμως ἔρχεσαι νὰ ζητήσῃς τὴν
ἀμοιβὴν τῶν διωγμῶν σου, δὲν ἔχει οὐ-
τως;

— Ὅχι... ἀλλὰ τὴν συγγνώμην σου...
τὸν οἶκτόν σου, τούλάχιστον... Ἄν ἤξευ-
ρες τί ὑπέφερα διὰ νὰ φθάσω ἕως ἐδῶ ...
Ἄκουσέ με.

— Σιώπησον καὶ φύγε! ἀνέκραξεν ὁ
Λαυρέντιος. Ἄθλιον πλάσμα!

— ὦ! Λαυρέντιε.

— Ἄφες με!... Ἄ! εἶπες ὅτι ὑπέφε-
ρες... ἐξ ἔρωτος δι' ἐμέ!... Θαυμάσια...
Ἄλλὰ σὺ παρεδόθης εἰς τὸν πρῶτον τυ-
χόντα, ὄχι! εἰς τὸν πρῶτον πληρόντα
... ἐξ ἔρωτος δι' ἐμέ, πάντοτε!

Ἠγέρθη βραδέως καὶ ῥίπτουσα ἐπ' αὐ-
τοῦ φοβερόν βλέμμα:

— Ἠξεύρεις ἐν τούτοις καλῶς, εἶπεν,
ὅτι εἶνε ἀληθές ὅ,τι σοὶ λέγω... ἢ δὲν
ἔχεις καρδίαν...

— Ναί! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετ' εἰ-
ρωνικοῦ μειδιήματος, ἔχω καρδίαν... Ἐ-
πρεπε νὰ μὴ ἔχω, διὰ νὰ μὴ αἰσθάνωμαι
... Ἐλα! ἀρκεῖ... Ἄφες με...

— "Ω! Θεέ μου! υπέλαβεν ἡ Πουλχερία καταβληθεῖσα

— Ναί, καλῶς! εἶπεν ἐκεῖνος καθήμενος πάλιν. Ἔχεις τὴν συγγνώμην μου, τὸν οἰκτόν μου, ὅ,τι θέλεις· ἀλλ' ἄς τελειώσωμεν. Ἄρκετά.

Εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον σαρκασμὸν ἡ Πουλχερία ἀνήγειρεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ τὸ ὄμμα ἐπαστρέπτει :

— Λοιπὸν, ναί, ἀνέκραξεν, ἔχεις δίκαιον . . . ἄς τελειώσωμεν. Σοὶ ὀμίλησα πρὸ ὀλίγου περὶ μετανοίας; Ἡμῖν ἀνόητος ἦδη ὅμως . . . Ἄ! σὲ γνωρίζω καὶ καλῶς ἔπραξα ὅ,τι ἔπραξα.

— Ἄρκετ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

— "Ω! ἔσο ἡσυχος, δὲν θὰ σὲ ἐνοχλήσω ἐπὶ πολὺ. Ἐσβέσθη ὁ ἀνανδρὸς καὶ μωρὸς ἐκεῖνος ἔρω . . . Ἄλλὰ, δόξα τῷ Θεῷ! ἐξεδικήθη ἀρκετά.

— Διέπραξες ἀτιμίαν.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ἐκεῖνη γελῶσα, ὁ κύριος ὀμιλεῖ περὶ ἀτιμίας, εὖγε! τὰ ἡζεύρω ἐγὼ αὐτά· νὰ εἶνέ τις υἱὸς κατατομηθέντος . . . εἶνε τὸ ἄκρον ἄκρον τοῦ ἐγκλήματος.

— Υἱὸς κατατομηθέντος! ἐπιθύρισε ὁ Λαυρέντιος ἐκθαμβος.

— Ναί, ὠρατέ μου φίλε, διότι μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας ἢ τρεῖς ἐβδομάδας θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις.

Ἄ! Λαυρέντιος ἔμεινε ἐνεός.

— Ποία ἀπόφασις; ἠρώτησε. Μήπως ἡ ἀνάκρισις . . . ἔχουν ἤδη . . .

— Τελειώσει; βεβαίως. Πρὸ δύο ὥρων ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις καὶ ὁ Γεώργιος Δαλισιέ, ὁ πατήρ σου, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἡμῖν ἐκεῖ ὡς μάρτυς πρῶτον καὶ ἐκ περιεργείας κατόπιν.

Ἄ! Λαυρέντιος κατέπεσε ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον του.

— Ἄ! δὲν τὸ ἐγνώριζες; τόσῳ τὸ καλλίτερον. Εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σοὶ τὸ ἀναγγεῖλω ἐγώ. Τί; μήπως ἐκπλήττεσαι; . . . Ἐμπρός! εἰς θάνατον ὁ φονεὺς, ὁ ληστής, ὁ κλέπτης . . . ὁ Δαλισιέ! Καὶ θὰ εἶμαι ἐκεῖ νὰ τον ἴδω κατατομούμενον . . . Τί χαρά! . . . Σὺ βεβαίως θὰ παρηγορηθῇς . . . Καὶ πρῶτον, ἡ γλυκυτάτη Αἰμιλία θὰ ὑποδεχθῇ εὐχαρῖς τὸν υἱὸν τοῦ κατατομηθέντος . . . Ἄ! παίζετε μαζὺ μουσικὴν καὶ θὰ τραγουδήσετε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πατρὸς σου!

Ἄ! Λαυρέντιος, καταβεβλημένος ἐκ τῆς θλίψεως, δὲν ἤκουε τοὺς σαρκασμοὺς τῆς Πουλχερίας· ἀλλ' οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐνεποίησαν αὐτῷ τὸσαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε ἀνηγέρθη ὀργίλος.

— Φύγε, ἀνέκραξεν ὀρμῶν κατ' αὐτῆς. Νομίζεις λοιπὸν, ἀθλία, ὅτι δὲν ἔχω πλέον τὴν δύναμιν νὰ σὲ συντρίψω!

Καὶ ἀπόθησεν ἀποτόμως αὐτὴν ἀνθίσταμένη πρὸς τὴν θύραν.

Εἰς τὸν θόρυβον τῆς διενέξεως εἰς ὑπηρέτης ἔσπευσε καὶ ἀπεχώρισεν αὐτούς. Ἀφοῦ δὲ ἐπανέφερε τὸν Λαυρέντιον τρέμοντα εἰς τὸ ἀνάκλιτρον αὐτοῦ ἠθέλησε ν' ἀποβάλλῃ τὴν Πουλχερίαν· δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ τὸ πράξῃ εἰμὴ ἀφοῦ ἐκεῖνη ἀνέκραξε τελευταῖον :

— Δὲν σὲ χαιρετῶ, θὰ ἰδωθῶμεν ἐκεῖ, εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ροκέτης ὅπου θὰ εἶσαι. Ὁ υἱὸς δὲν ἐγκαταλίπει τὸν πατέρα του εἰς τὴν κλίνην τοῦ θανάτου . . . παράδοξος κλίνη! . . . Λοιπὸν θὰ ἐπανιδωθῶμεν!

Ἄ! εἶδης τῆς καταδίκης τοῦ Δακολάρ καὶ ἡ βιαία ἐκεῖνη σκηνὴ δὲν ἐπέδρασεν τόσῳ κακῶς ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου ὅσῳ ἠδύνατό τις νὰ φοβηθῇ.

Ἄ! Μοῦλ, ὅστις ἐπεσκέφθη αὐτὸν μετὰ τινὰς ὥρας, ἐπανεῦρε αὐτὸν μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ φυσιογνωμίας. Ἐν τούτοις, ἄμα μαθὼν τὰ διατρέξαντα, ἐπέπληξε τὸν νοσοκόμον πικρῶς.

— Μπᾶ! ἀφήσατε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὑπέστην ἄλλα χωρὶς νὰ ὀμιλήσω περὶ ἐκεῖνου, τὸ ὅποιον με περιμένει! Κᾶτι πλειότερον, κᾶτι ὀλιγώτερον τί σημαίνει; . . . Ἄφήσατε πλέον τὰς προφυλάξεις· εἶνε ἀνωφελεῖς!

— Λοιπὸν, ναί, εἶπεν ὁ Μοῦλ . . . εἶνε ἀληθὲς καὶ πρέπει νὰ ὑποκύψετε.

— Τὸ προέβλεπα, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν ἐπίστευα ὅμως ὅτι ἡ ἀνάκρισις καὶ ἡ δίκη θὰ ἐπερατοῦντο τόσῳ ταχέως· τοῦτο με ἐξέπληξεν. Ἡδη τί θὰ πράξετε;

— Οὐδέν, εἶπεν ὁ Μοῦλ· τὸ πρᾶγμα δὲν διορθοῦται. Καὶ ἂν ὑποθεθῇ ὅτι ἡ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως θὰ γείνη δεκτὴ, ἡ θέσις τοῦ Δακολάρ εἶνε πάντοτε ἀπελπιστικὴ. Ἐν τούτοις τὸ εὐχομαι χάριν ὑμῶν.

— Χάριν ἐμοῦ;

— Ναί. Θὰ ἀτενίσετε τοιοῦτοτρόπως τὸ μέλλον με περισσοτέραν ψυχραιμίαν.

— Ἄ! ναί, τὸ μέλλον. Ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος εἰρωνικῶς μειδιῶν.

— Μὴ ὀμιλεῖς οὕτως, εἶπεν ὁ Μοῦλ ἐπιπληκτικῶς. Δείξατε ὅτι ἔχετε θάρρος. Ἄλλως τε ἔχετε καὶ ἔν καθήκον νὰ ἐκπληρώσετε.

— Ἄ! ναί . . . ποῖον;

— Νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν πατέρα σας, νὰ ζωογονήσετε αὐτὸν καὶ νὰ ἐνισχυθῆτε καὶ σεῖς.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ διενουούμην, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἄληθῶς; υπέλαβεν ὁ Μοῦλ. Εἶνε πατήρ σας καὶ σὰς ἀγαπᾶ . . .

— Τὸ ἡζεύρω, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος . . . Προσθέσατε δὲ ὅτι ἐγὼ τὸν παρῆδωκα εἰς τὴν ἀστυνομίαν . . . Πρέπει νὰ τῷ ζητήσω συγγνώμην.

— Τὸ οὐσιῶδες εἶνε, εἶπεν ὁ Μοῦλ, νὰ τὸν κάμετε νὰ μετανοήσῃ.

— Καὶ πότε θὰ τὸν ἴδω; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἄμα ὡς αἱ δυνάμεις σας τὸ ἐπιτρέψωσι.

— Λοιπὸν αὐριον, ἂν εἶνε δυνατόν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Μοῦλ ὠδήγησε τὸν Λαυρέντιον εἰς τὴν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ροκέτης φυλακὴν, ἔνθα ὁ Δακολάρ εἶχε μετενεχθῆ ἀπὸ τῆς πρωίας.

Ἄ! Λαυρέντιος, ἀσθενὴς ἔτι ἐκ τῆς νόσου, ἐφρικίασεν εἰσερχόμενος ἐν τῇ εἰρκτῇ

καὶ ψυχρὸς ἰδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του.

Ἄ! θύρα τῆς εἰρκτῆς ἠνοίχθη, ὁ δὲ Λαυρέντιος ἐπροχώρησε τρέμων· ἀλλ' ἔστη αἰφνης ἐν ἀβεβαιότητι.

Ἄ! ὁ Δακολάρ ἀνεγνώρισεν αὐτόν :

— Ἄ! εἶσαι σύ, Λαυρέντιος; ἠρώτησεν . . . Ἐπὶ τέλους . . . πλησίασε λοιπὸν . . . μόλις δύναμαι νὰ κινηθῶ διότι εἶμαι δεμένος.

Ἄ! Λαυρέντιος ἐπλησίασε τὸν πατέρα του.

— Πάτερ μου! ἐπιθύρισε τρέμων.

— Καλά! αὐτὴν τὴν λέξιν ἐπερίμενα, εἶπεν ὁ Δακολάρ. Εὐχαριστῶ! Τώρα κάθησε πλησίον μου καὶ ἄς ὀμιλήσωμεν. Βλέπω εὐχαρίστως ὅτι δὲν με ἀρνήσαιο· δι' ὅλον τὸν κόσμον, καθὼς καὶ διὰ σέ, εἶμαι ὁ Γεώργιος Δαλισιέ, ὁ πατήρ σου. Αὐτὸ εἶνε λυπηρὸν διὰ σέ, αἰ; ταλαίπωρε νέε! Φαίνεται ὅτι ἦσο ἀσθενής· τώρα εἶσαι καλά;

— Καλλίτερα. Ἡμῖν ἀσθενής, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἄλλως τε θὰ ἠρχόμην πρὸ πολλοῦ νὰ σὰς ἴδω . . .

— Σὰς ἴδω; . . . Διατί μὴ ὀμιλεῖς εἰς πληθυντικόν;

— Ἄλλὰ . . .

— Ἐλα! Τί μετεβλήθη μεταξύ μας; Ἐπειδὴ εἶμαι πατήρ σου δὲν εἶνε ἀνάγκη τόσου σεβασμοῦ, ὑποθέτω; Μὴ φαίνεσαι παράδοξος.

— Δυνατόν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτά. Θέλω πρῶτον νὰ σοὶ ζητήσω συγγνώμην.

— Συγγνώμην . . . διατί;

— Διότι . . . σὲ συνέλαβα.

— Λοιπὸν, ἔπειτα;

— Δὲν μνησικακεῖς;

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Δακολάρ γελῶν, διατί νὰ μνησικακῶ; Ἄνεγνώρισες τὸν φονέα τῆς μητρὸς σου καὶ τὸν συνέλαβες . . . Εἶνε φυσικὸν καὶ πᾶς ἄλλος τὸ αὐτὸ θὰ ἔπραττε . . . Τίς πταίει; ἐγὼ μόνος, ὁ ὅποιος ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅταν ὤρμησες ἐναντίον μου, δὲν σὲ ἐνηγκαλίσθη καὶ δὲν σοὶ εἶπα: «Υἱέ μου, εἶσαι ὁ υἱός μου!» Δὲν ἡζεύρω πῶς ἐκρατήθη. Δὲν ἐννοεῖς τὴν χαράν μου; . . . Ἐλα, σὺ ἔχεις τὰς χεῖρας ἐλευθέρως . . . Ἐλα φίλησέ με.

Ἄ! Λαυρέντιος ἀνεσκίρτησεν.

— Ὅχι! ἀνέκραξεν ἐντόνως, δὲν θὰ φιλήσω ποτὲ τὸν φονέα τῆς μητρὸς μου.

Ἄ! Δακολάρ συνωφρῶθη.

— Ἄ! ναί, ἐννοῶ, εἶπε. Καὶ ὅμως τί σημαίνει;

— Πῶς, τί σημαίνει!

— Βεβαίως. Ἡτο λάθος. Νομίζεις ὅτι θὰ τὴν ἐφόνευσαν ἂν ὑπέθετα ὅτι ἦτο ἐκεῖνη; Ὅχι! Ἡτο γενναία γυνὴ . . . καὶ τὴν ἐπύκρυνα πολὺ ἄλλοτε . . . Ἐπειτα με ἠγάπα . . . ὡς τρελλή.

— Ὄ Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ὀλολύζων, πῶς ὀμιλεῖ!

— Καὶ πῶς διάβολον θέλεις νὰ ὀμιλήσω; ἠρώτησεν ὁ Δακολάρ ἀνυπομονῶν. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἦτο λάθος

καί λυπούμαι πολύ. Τί άλλο θέλεις νὰ πράξω;

— Τίποτε! ἄ! τίποτε ἀπολύτως, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, εἰρωνικῶς. Ἐφόνευε καί ἔκλεπτε τυχαίως χωρὶς νὰ ἐρωτᾷ τὰ ὀνόματα τῶν θυμάτων. Συνήντησε τὴν σύζυγόν του! τόσῳ τὸ χειρότερον. Τίς ἴπταίει; δὲν ἐγνωρίζε τίποτε... δυστύχημα, καί τίποτε περισσότερον.

Καί ἐκαθέσθη ἐπὶ τῆς κλίνης καταβληθείς.

Ὁ Δακολάρ ἐτήρει σιγὴν.

— Πιστεύω, εἶπε σοβαρῶς, ὅτι δυσκόλως θὰ συνεννοηθῶμεν. Ἀφοῦ χάνεσαι εἰς τοιαῦτα μικροπράγματα.

— Μικροπράγματα!... ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἔξαλλος.

— Ναί, μικροπράγματα... λεπτολογίας, τί; Σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω ἦτο λάθος... δυστύχημα, ὅπως θέλεις, τίποτε περισσότερον... Τώρα ἡ ὀργή σου μοὶ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶσαι ὅσον ἐπίστευα ἰσχυρὸς... Ἐγὼ σὲ ἐνόμιζα ὡς ἐμὲ καί ὁ περιφρανεύομαι!... τὸ προσηθάνθη ἀμέσως αὐτό, διὰ τοῦτο δὲν ἐρρίφθη τότε εἰς τὰς ἀγκάλας σου. Ἐσθάνομαι ὅτι δὲν θὰ μὲ ἠνοίεις. Ἐσκέφθη! βεβαίως ἔχει μέρος ἀπὸ τὴν δραστηριότητα καί τὴν τόλμην μου· ἀλλ' ἄρα γε ἐκαλλιέργησε τὰ προσόντα αὐτά; Ἡ μήπως ἀποβάλη τὸν πατέρα του, ὁ ὅποιος δὲν εἶνε ὡς πρέπει; Καί δὲν εἶχα ἀδικον σκεφθεὶς οὕτω, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

Ὁ Λαυρέντιος ἐσιώπα.

— Ἄ! ἐξηκολούθησεν ὁ Δακολάρ πικρῶς μειδιῶν, πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν δὲν ἔπρεπε νὰ φύγω ἐκ Γρενόβλης φέρων τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκων τοῦ Τ... ἀλλ' ἔπρεπε νὰ φύγω φέρων σὲ νήπιον εἰς μίαν πτυχὴν τοῦ ἐπενδύτου μου. Θὰ σὲ ἀντρέφα ὅπως ἤθελα καί θὰ ἐγίνεσο ἰσχυρὸς πλησίον μου εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα καί τὰ συμβάντα τῶν ὁρέων. Καί ἤξεύρεις διατί ἐπανήλθα εἰς Γαλλίαν; διὰ νὰ ἴδω σέ, νὰ σὲ πάρω ἂν ἤθελες καί ἤξιζες τὸν κόπον. Διὰ τοῦτο ἔγραψα διὰ τοῦ Κρουζίνη τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην περὶ τοῦ θανάτου μου. Ἐλάμβανα τὰ μέτρα μου. Ἄλλ' εἶχε φύγει ἐκ Γρενόβλης καί ἔπρεπε νὰ σὲ ζητήσω εἰς Παρισίους· ἀλλ' ἡ ἀστυνομία ἠγρύπνει καί τέλος...

Ἐνταῦθα ὁ Δακολάρ ὠμίλησε περὶ τῆς ζωῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἐνεποίησεν αὐτῷ ἡ πρώτη μετὰ τοῦ Λαυρεντίου συνάντησις.

— Ἄ! καί σύ; εἶπε, δὲν ἠσθάνθη τίποτε;

— Ναί! συνενικήθη, ἐταράχθη χωρὶς νὰ γνωρίζω διατί.

— Βλέπεις! εἶπεν ὁ Δακολάρ, δὲν εἶνε ἴσως χίμαιρα οἱ δεσμοὶ τοῦ αἵματος... Τέλος πάντων συνελήφθη. Ἡ κυριώτερα φροντίς μου ἦτο νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ὑπόνοιαν ὅτι εἶσαι μητροκτόνος· διὰ τοῦτο ὁμολόγησα τὰ πάντα, τὸ ἀναγνωρίζεις.

— Ναί, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐθυσιάζεσο χάριν ἐμοῦ καί τοῦτο σὲ ἐξίλειοι πολλῶν ἐγκλημάτων.

— Ἐτελείωσες μὲ τὰς θυσίας καί τὰ

ἐγκλήματα! εἶπεν ὁ Δακολάρ· ἤμην κατὰ πρῶτον βέβαιος ὅτι θὰ ἐδραπέτευα. Εἶχα τὰς ἰδέας μου διὰ σέ, διότι εἰς μίαν στιγμὴν κατέστης τὸ ἀντικείμενον τῆς χαρᾶς μου, τῆς ἀγάπης μου, τῆς φυλοδοξίας μου, τῶν ὀνείρων μου! Ἦτο ἀδύνατον νὰ σὲ καταστήσω μέτοχον τῶν σχεδίων μου... Θὰ ἠσθάνεσο ἀποστροφήν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ σὲ ἀφήσω εἰς τὴν ἀγνοίαν. Ὁ Γεώργιος Δαλισιὲ ἦτο νεκρὸς διὰ σέ ὡς καί δι' ὄλον τὸν κόσμον· δὲν θὰ ἠσχύνεσο καί θὰ εἶχες τὸ μέλλον ἐνώπιόν σου· θὰ ἦσο πανταχοῦ εὐπρόσδεκτος... Ἀλλὰ μόνος ποῦ θὰ κατέληγες; Μόνος οὐδεὶς γίνεται μέγας· πρέπει νὰ εἶνε δύο· ὁ εἰς ἄνω, ὁ ἄλλος κάτω. Ἦθελα λοιπὸν νὰ εἶμαι πλησίον σου, ἀόρατος καί ἀκατάβλητος, ὅπως ἀπομακρύνω πᾶν ἐμπόδιον, ὅπερ θὰ συνήντας εἰς τὸ στάδιόν σου... ὦ! ναί, αὐτὸ ἠθελα, καί εἶχα ἤδη ἀρχίσει...

— Ναί, κατὰ δυστυχιάν μου, τὸ γνωρίζω, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Ἐγκλήματα, πάντοτε ἐγκλήματα.

— Θὰ σιωπήσης μὲ τὰ ἐγκλήματα! Μόνον αὐτὴν τὴν λέξιν ἔχεις εἰς τὸ στόμα.

— ὦ! Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ὁ Λαυρέντιος καταβληθείς.

— Ἀκριβῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ Δακολάρ, σὲ εὐρίσκω ἐν σχέσει μὲ τὴν οἰκογενεὶαν Σουσά... Ἠγάπας τὴν θυγατέρα του καί σὲ ἠγάπα. Ἄν τὴν ἐνυμφεύεσο θὰ ἐγίνεσο μέγας καί πολὺς μὲ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ πατρός της, διότι εἰς σὲ μόνον θὰ ἀνῆκον τὰ ἑκατομμύρια ἐκεῖνα. Διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἐβράδυνα νὰ ξεμπερδεύσω αὐτὸν τὸν διεφθαρμένον Ἐμερῦ.

Ὁ Λαυρέντιος ἠγέρθη ἀποτόμως ἐμπλεως ὀργῆς.

— Ἄ! σιώπα, ἄθλιε! ἀνέκραξε. Τί; δὲν ἤρκουν τόσαι ἀτιμίαι, ἐσχεδιάζεις νέα ἐγκλήματα!... Καί νομίζεις ὅτι θὰ συγκατένευα νὰ κληρονομήσω... Ἀρκεῖ! ἀρκετὸν αἶμα ἐχύθη δι' ἐμέ! Ἀρκεῖ! ἀκούεις;... Ἄ! δόξα τῷ Θεῷ δὲν δύνασαι πλέον νὰ πράττης ἐγκλήματα... Τετέλεσται... Τόσῳ τὸ καλλίτερον!

Καί ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν του κλαίων.

Ὁ Δακολάρ ἔμεινεν ἀπαθῆς καί μόνον ἐμειδίει.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν. Ἴδου ἡ ἀνταμιβή μου. Δὲν ἔπρεπε πρὸ ὀλίγου νὰ σὲ συγχωρήσω· δὲν θὰ ἠδύνασο τώρα νὰ καυχῶμαι δι' ὅ,τι ἔπραξες.

— Ἐγὼ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐγὼ καυχῶμαι;

— Διάβολε! δὲν εἶσαι σὺ ὁ ὅποιος θέτεις τέρμα εἰς τὰ ἐγκλήματά μου; Παρέδωκες τὸν ἔνοχον πατέρα σου εἰς τὴν προσβληθεῖσαν κοινωνίαν. Λοιπὸν ἅμα κοπῆ ἡ κεφαλὴ μου λάβε τὴν καί ζήτησε βραβεῖον... θὰ εἶνε ἀχαριστία ἂν σοὶ τὸ ἀρνηθῶν!

Ὁ Λαυρέντιος ἐφρικίασεν ἀκούσας τὴν φοβερὰν ἐκείνην εἰρωνίαν.

— Ἀποθνήσκω, ἀφοῦ σὲ ἠγάπησα, ἐξηκολούθησεν ὁ Δακολάρ. Εἶμαι πεντήκοντα δύο ἐτῶν καί ἤρχισα νὰ στενοχωροῦμαι διὰ τὸν βίον, τὸν ὅποιον διήγον.

Τέλος συνήντησα σὲ καί ἐπλασα τόσα ὠραῖα ὄνειρα!... Ναί, σὲ ἠγάπησα χωρὶς νὰ το γνωρίζης· ἤμην πλησίον σου πάντοτε προσέχων μὴ σοὶ συμβῆ δυστύχημα!... Ἡμέραν τινὰ ἢ μᾶλλον μίαν νύκτα... τὴν ἐπιούσαν θὰ ἔστελες τοὺς μάρτυράς σου εἰς τὸν δὲ Μερὰκ... ἔτρεμα, ἀνησύχουν διὰ σέ. Ἐπρεπε νὰ σὲ ἴδω... Τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰσῆλθα εἰς τὴν κατοικίαν σου μετὰ τοῦ Πατίν. Ἐκοιμάσο ἡσυχῶς ὡς παιδίον! Ἄνετριχίασα τότε... ἦσο ὁ υἱός μου! Ἐπλησίασα καί, χωρὶς νὰ το ἐνόησης, σὲ ἐφίλησα εἰς τὸ μέτωπον... ὦ! τὸ φίλημα ἐκεῖνο δὲν θὰ μοὶ ἀποδώσης ποτέ!

— Λοιπὸν, ὄχι! ἀπατάσαι, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος συγκεκνημένος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ... θὰ σοὶ ἀποδώσω τὸ φίλημα.

Καί ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ Δακολάρ, ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν καί τὸν ἠσπάσθη πολλὰκις εἰς τὸ μέτωπον.

— Μὲ ἠγάπησες τέλος πάντων! ἐψιθύρισε κλαίων... ἔχεις γενναίαν καρδίαν, ἦτις πάλλει δι' ἐμέ· μὲ ἐπροστάτευσες κατὰ τρόπον ἴδιον, ἀλλ' ὅπως δῆποτε θυσιάζεσαι καί ἀποθνήσκεις δι' ἐμέ... δὲν θὰ τὸ λησμονήσω!

Δάκρυα θερμὰ ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Λαυρεντίου ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Δακολάρ. Ὁ καταδίκος ἐζωογονήθη.

— Καί εἶμαι δεμένος! ἀνέκραξε, καί δὲν δύναμαι νὰ σὲ σφίξω ἐπὶ τοῦ στήθους μου! Ἀκόμη!... φίλησέ με ἀκόμη!... ἐξηκολούθησε στένων, πρὶν ἢ σὲ καταλάβῃ ἡ ἀποστροφή.

Αἴφνης ἠνορθώθη οἶονεὶ μεταμορφωθείς:

— Καί διατί νὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἀποστροφή; δὲν εἶσαι υἱός μου; Τὸ ὠμολόγησες. Εἶσαι αἱμᾶ μου, τὸ βλέπω... καί ἐλκύεσαι πρὸς ἐμέ χωρὶς νὰ το θέλης. Ἄ! οὐδὲν ἐχάθη. Ἀκουσὸν με.

Καί μετὰ φοβεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ἤρξατο ἀναπτύσσων τὰ σχέδιά του καί τι ἔπρεπε νὰ πράξῃ.

Νὰ δραπετεύσῃ πρῶτον, δὲν ἦτο ὅσῳ ἐφαίνετο δύσκολον· θὰ διετρύπα τοὺς τοίχους τῆς εἰρκτῆς... Ὁ Λαυρέντιος θὰ ἐβοήθει αὐτόν. Ἡ προθεσμία τῆς ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως ἤρκει πρὸς καταρτισμὸν καί ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τῆς ἀποδράσεως. Τὰ λείψανα τῆς συμμορίας τοῦ Δακολάρ δὲν ἦτο τόσῳ διεσπαρμένα ὥστε νὰ μὴ συγκεντρωθῶσιν ἐγκαίρως. Εἶχεν ἐπίσης φίλους ἐν Παρισίοις... ἐν τούτοις ὁ Λαυρέντιος θὰ διετήρει τὴν φιλίαν καί τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ γηραιοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Λαυρέντιος ἤκουε σχεδὸν ἔντρομος ἀναπτυσσόμενον τὸ σχέδιον τῆς ἀποδράσεως.

— Καλῶς! εἶπε, νομίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν· ἀλλ' ἔπειτα;

— Ἐπειτα, τοῦτο εἶνε ἰδικός μου λογαριασμός! ἀνέκραξεν ὁ Δακολάρ... Κατὰ πρῶτον, οἱ φίλοι μου θ' ἀποτελέσωσι τὸν πυρῆνα συμμορίας... Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ θὰ ὀργανίσω πάντα ταῦτα, θὰ ἴδης... θὰ ἀρχίσωμεν ληστεύοντες τὸν Σουσά, τί

λαμπρά επιχειρήσεις! πρὸς τοῦτο πρέπει ν' ἀρπάσωμεν τὴν θυγατέρα του... οὐδὲν εὐκολώτερον... σὲ ἀγαπᾷ...

— Ἀλλά...

— Τί! διατάξεις! Δὲν σοὶ ἀρέσει ἡ ἀρπαγὴ αὕτη; Τὴν ἀγαπᾷ μοὶ φαίνεται; Ἄλλως τε καὶ ἂν δὲν τὴν ἀγαπᾷ, τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐπιχειρήσεις.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἀναπτύσσων τὰ σχέδιά του ὡς ἐξῆς:

— Ἄμα ἀρπάσωμεν τὴν κόρην, θὰ ἔχωμεν τὸν πατέρα, δηλαδὴ τὰ ἑκατομμύρια. Ἦδη δὲν πρέπει νὰ φανῆς εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ὄνομα Δαλισιᾶ μετὰ τὴν δίκην ἐκείνην καὶ τὴν εἰς θάνατον καταδίκην. Θὰ ἀλλάξῃς λοιπὸν ὄνομα...

Καὶ ὁ Δακολὰρ ἀνέπτυσε τὸ πεφλημένον αὐτῷ ὄνειρον τοῦ ὄργανισμοῦ ληστρικής συμμορίας, ἣτις θὰ ἐλυμαίνετο ὀλοκληρον τὴν Εὐρώπην. Ὁ Σουσαθὰ κατέβαλλε τὰ κεφάλαια καὶ θὰ ἦτο ὁ ταμίας τῆς συμμορίας.

Ἐνόσω ὅμως ἐκεῖνος ὠμίλει, ὁ Λαυρέντιος ἔκυπτε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν. Ἐπὶ τέλους δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ πλέον νὰ κρατηθῇ;

— Ἀρκεῖ! σὲ ἰκετεύω! ἀνέκραξεν. ὦ! Θεέ μου! αἱ αὐταὶ πάντοτε κακουργίαι.

Ἡ ἐπιφώνησις αὕτη ἐπέσκηψεν ὡς κερυνὸς ἐπὶ τοῦ Δακολὰρ.

— Ἄ! εἶπε διακόπτων αὐτὸν ἀποτόμως, δὲν σοὶ ἀρέσει;

— Σκέφθητι λοιπὸν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, εἶνε ἄτιμον, τερατώδες τὸ σχέδιόν σου!

— Λοιπὸν καλὰ! εἶπε ψυχρῶς ὁ Δακολὰρ· εἰς μάτην ὠμίλησα, εἰς μάτην ἤλπισα. Εἶσαι ἀθεράπευτος!

— ὦ! ὄχι! σὺ εἶσαι ἀθεράπευτος.

— Ἄ! ἤμεθα καὶ οἱ δύο διὰ νὰ μὴ φιλονεικῶμεν. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι οὐδέποτε θὰ συνεννοηθῶμεν. Δὲν ἔννοῶ τότε διατί νὰ ἐπιμείνω εἰς τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, θὰ τὴν ἀνακαλέσω.

Εἰς μάτην ὁ Λαυρέντιος ἰκέτευσεν αὐτὸν νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἀναίρεσιν ἧτο ἄκαμπτος.

— Ἡ ζωὴ μοὶ μειδιᾷ μόνον ὑπὸ τοὺς ὄρους, τοὺς ὁποίους σοὶ εἶπα, προσέθηκεν, ἀλλ' οἱ ὄροι οὗτοι εἶνε ἀνώτεροι τῶν δυνάμεών σου. Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον... Ὅσον ἀφορᾷ σέ, μὲ τὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας ἔχεις, δύο τινὰ ἔχεις νὰ πράξῃς: ἢ νὰ φονευθῆς... ἢ νὰ γείνης ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Εἰς σέ ἐγκείται ἡ ἐκλογὴ γνωρίζω ὅμως ὅτι ἀποκλίνει εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Ἀπατάσαι, εἶπεν ἡ Λαυρέντιος.

— Δὲν ἀπατάμαι. Ἄλλως τε ὁ Μοῦλ θὰ σὲ πείσῃ νὰ δεχθῆς... Εὐτυχῶς δὲν θὰ ζῶ πλέον.

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ἐπέμεινεν ὁ Λαυρέντιος, ὅτι τοῦτο δὲν θὰ γείνη.

— Τότε θὰ φονευθῆς; Καλὰ... Ἄν ἔχῃς τὸ θάρρος, σὲ συγχάριω. Ὅπως δὴποτε τὸ ἰδικόν μου παραδειγμα θὰ σὲ ὠφελήσῃ. Ἐρχου ἐδῶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ βλέπῃς πῶς ὁ ἀνὴρ περιμένει τὸν θάνατον, τὴν δὲ ἡμέραν τῆς ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς μου νὰ εἶσαι ἐκεῖ!

... θὰ ἴδῃς πῶς θ' ἀντιμετωπίσω τὸν θάνατον.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ γείνη ὅπως ἐπιθυμεῖς.

Ἐξελθὼν τῆς εἰρκτῆς τοῦ Δακολὰρ, ὁ Λαυρέντιος ἦν σκυθρωπότερος καὶ μᾶλλον καταβεβλημένος. Ὁ Μοῦλ ἐπειράθη νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτόν, εἶτα ἐδοκίμασεν ὅ,τι ὁ Δακολὰρ εἶχε προαισθανθῆ.

— Ὅλα τὰ σταδία, εἶπεν, ἐκλείσθησαν διὰ σᾶς, τὸ γνωρίζετε κάλλιστα. Ἐν μόνον ὑποπεύομαι... ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ μοῖρα σᾶς ἔρριψε πρὸς στιγμὴν. Διατί δὲν τὸ ἀναλαμβάνετε πάλιν;

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λαυρέντιος ἐποίησε κινήσιν ἀρνήσεως, ὁ Μοῦλ ὠμίλησεν αὐτῷ μετὰ πολλῆς ζέσεως περὶ ἐπανορθώσεως τοῦ μέλλοντος.

Ὁ Λαυρέντιος συγκινηθεὶς ἐπλησίασε τὸν Μοῦλ καὶ τῷ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα.

— Ναί... ἔννοῶ, εἶπε. Βραδύτερον θὰ ὀμιλήσωμεν πάλιν.

Τὴν ἐπιούσαν καὶ τὰς ἐπομένους ἡμέρας ὁ Λαυρέντιος ἐπανῆλθεν εἰς τὰς φυλακὰς τῶν καταδίκων.

Ὁ Δακολὰρ εἶχε παραιτηθῆ τῆς ἀναίρεσεως.

— Ὅταν τις ἔχῃ ἀποφασίσῃ τι, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον, πρέπει νὰ τὸ ἐκτελήῃ ἄνευ ἀναβολῆς· αὐτὸ μόνον ἠξέυρω.

— Δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ σὲ μεμφθῶ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, διότι πιθανὸν νὰ συνέταμες τὰ δεινά μου μετὰ τῶν ἰδικῶν σου!

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δακολὰρ, αὐτὸ λοιπὸν ὀριστικῶς ἀποφασίζεις; Λοιπὸν!... αὐτὸ μοῦ παγώνει τὴν καρδιά, ἀλλὰ σὲ συγχάριω... Εἶνε ὅμως λυπηρόν! καὶ καλλίτερον ὅμως ν' ἀποθάνῃς παρὰ νὰ ζήσῃς ἀθλιῶς.

Καὶ συνωμίλουν οὕτω διὰ μακρῶν ἐνίστε μετὰ πολλῆς τρυφερότητος καὶ ἄλλοτε φιλονεικοῦντες.

Ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἀναλάβει τὸ δυσχερὲς ἔργον νὰ κατορθώσῃ νὰ μετανοήσῃ ὁ κατάδικος διὰ τὰ ἐγκλήματα αὐτοῦ· διὰ δὲ τῶν παρατηρήσεων αὐτοῦ ἐξηρέθιζεν ἔτι μᾶλλον αὐτόν.

Ἡμέραν τινὰ μάλιστα ὁ Δακολὰρ ὠργίσθη ὑπερβαλλόντως.

— Γίνου λοιπὸν ἱεροκῆρυξ! ἀνέκραξεν αἶ! ἄφησε αὐτὰ, εἶνε μωρίαὶ καὶ τίποτε πλέον... Ἐλα! ἄρκει!

ΔΓ'

Ἐκτὸς τῶν βιαιῶν τούτων σκηνῶν, αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ἐν ἀδιακόπῳ θλίψει. Ἐνίοτε ἡ ἀνυπομονησία κατελάμβανε τὸν Λαυρέντιον, ὅστις ἠῤυχετο νὰ λήξῃ τέλος ἡ βραδεία καὶ σκληρὰ ἐκείνη ἀγωνία.

Τέλος ἡ φοβερὰ ἡμέρα ἔφθασεν.

Ἐσπέρην τινὰ, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, ὁ Μοῦλ ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τοῦ Λαυρεντίου σκυθρωπότερος τοῦ συνήθους.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Φεῦ! δὲν τὸ ἔννοεῖτε;

— Ὄρισθη δι' αὐριον;

— Ναί, εἰς τὰς ἑξ.

Καίτοι ἀνέμενε τὴν εἶδησιν ταύτην ὁ Λαυρέντιος, οὐχ ἤττον ὠχρίασε καὶ ἐφρικίασε. Συνῆλθεν ὅμως ταχέως καὶ ἐγειρόμενος ἀποτόμως:

— Καλῶς, εἶπε, σὰς εὐχαριστῶ.

— Ταλαίπωρε νέε, εἶπεν ὁ Μοῦλ ἐπίσης συγκεκινημένος, θὰ ἔχετε τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος διὰ τὴν φοβερὰν ταύτην δοκιμασίαν;

— Θὰ τὸ ἔχω, ἐστὲ ἡσυχος! ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος. Εἶμαι ἕτοιμος πρὸ πολλοῦ καὶ δὲν θὰ καμφθῶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν!

Κατῆλθε καὶ μετέβη μετὰ τοῦ Μοῦλ εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Ροκέτας ἐφ' ἀμάξης.

Ἦτο ἐσπέρα χειμῶνος, ψυχρὰ καὶ ὀμιχλώδης. Ὁ Λαυρέντιος κατελθὼν τῆς ἀμάξης ἠτένισεν ἔντρομος περὶ ἑαυτόν· ἀνέμενε νὰ ἴδῃ ἐκεῖ που τὴν λαίμητόμον· ἀλλ' ὄχι! ἡ πλατεῖα εἶχε τὴν συνήθη ὄψιν, οὐδεμία δὲ συνάθροισις παρατηρεῖτο.

— Φαίνεται, ἐσκέφθη, ὅτι ἡ εἶδησις δὲν διεδόθη ἀκόμη.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΚΑΡΟΛΟΥ ΒΡΙΚΕΤΤ

ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Β'

Ἐπάρχουσιν ἐν τῇ γηραιᾷ Ἀγγλίᾳ πολλὰ ἡσυχὰ, ὅπου δύναται τις νὰ ζῆ μεμονωμένος μέρη, καὶ ὅπου πολλοὶ προσέρχονται κατ' ἔτος ζητοῦντες τὴν υγιείαν καὶ ἀπομωνώσιν, καὶ εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν εἶχε πρὸ ὀλίγου φθάσει ἡ λαίδη Ὀλυφαντ μετὰ τοῦ υἱοῦ της· τὸ χωρίον, ὅπερ ἐξελέξατο, ἐκαλεῖτο Journal.

Διὰ τὴν γηραιὰν λαίδην ἦτο ἀνακούφισις τις τὸ ν' ἀφίσῃ ἐπὶ τινα καιρὸν τὴν πομπὴν τῆς ἐπαύλεως Ὀλυφαντ καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἀπομωνωμένον τοῦτο μικρὸν μέρος, ὅπου μὲ ὀλίγους μόνον ὑπηρέτας συνείθιζε νὰ διέρχεται τοὺς θερμοὺς τοῦ ἔτους μῆνας.

Ὁ λόρδος Λιονεὺ εἶχε συνοδεύσει τὴν μητέρα του εἰς τὴν θερινὴν αὐτῆς κατοικίαν καὶ ἔχων ἔπειτα νὰ διεξαγάγῃ σπουδαίαν τινὰ ὑπόθεσιν ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν πόλιν. Ἀπὸ τῆς πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἐξ Ἀμερικῆς ἐπανόδου του ἡ λαίδη Ὀλυφαντ εἶχε παρατηρήσει μεταβολὴν τινα εἰς τὸν υἱὸν της καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς συχνάκις προσηλοῦντο μετ' ἀγωνίας ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἄλλ' εἰ καὶ ἐξ ὀρμεμψύτου κατενόει, ὅτι δὲν εἶχεν αὐτὸς κατὰ πάντα καλῶς, ἀπέτυχε νὰ μαντεύσῃ τὸ ἀληθές αἴτιον· διότι νομίζων ὅτι δὲν ἀντηγαπᾶτο, οὐδέποτε ἀνέφερον εἰς τὴν μητέρα του περὶ τῆς διὰ γάμου προτάσεώς του καὶ τῆς ἀποροφίως της ὑπὸ πτωχῆς Ἀμερικανίδος νεάνιδος.

Τὸ λόγιον «ὅτι ὑπάρχει θεότης διευθύνουσα τοὺς σκοποὺς μας», καθ' ἑκάστην ἀληθείαι· καὶ ὅτε οἱ πάτρωνες τῆς

Μαργαρίτας, οί γονεῖς τῶν παιδίων ἐκείνων, τὰ ὅποια εἶχε συνειθίσει ν' ἀγαπᾶ τρυφερῶς, τῇ εἶπον νὰ τοὺς συνοδεύσῃ εἰς τὸ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ταξιδιῶν τῶν, αὕτη συγκατένευσε μετὰ χαρᾶς. Ἐπί τινα χρόνον ἐξηκολούθουν παρηγορούμενοι, εἶτα, ἐνοικιάσαντες ἐξοχικὴν κατοικίαν, περιωρίσθησαν ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ θέρος.

Οὐδόλως, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἐγίνωσκεν ἡ Μαργαρίτα τίς ἦτο ἡ μετ' αὐτῶν κόμην γηραιὰ δέσποινα, ἣτις κατ' ἄκρον ἐγγύτατα τῆς οἰκίας τῶν καὶ τὴν ὅποιαν πολλάκις παρετήρει ἀναπίπτουσαν ἐπὶ τῶν προσκεφαλίων τοῦ ὀχήματός της.

Οἱ μῆνες παρήρχοντο καὶ αἱ μακρὰι φλογεραὶ ἡμέραι ἔφθασαν. Τότε δὲ ἤρχισε νὰ διαδιδῆται εἰς τὸ χωρίον τρομακτικὴ τις φήμη.

Οἱ ἰατροὶ εἶχον ἀνκαλύψει ὀλίγα τινὰ κρούσματα τῆς φοβερᾶς ἐκείνης νόσου, τῆς Εὐλογίας μετὰ τῶν ἐκ τῶν πτωχῶν κατοίκων. Ἡ φήμη ταχέως ἠύξησε διαδιδόμενη μεγάλως, καὶ πόρρωθι καὶ εὐρέως, πάντες οἱ δυνάμενοι ἔφρευγον, ἵνα σωθῶσι.

Καὶ ὁ κύριος Ραῦνωρ, ὁ πᾶτρων τῆς Μαργαρίτας, ἠτοιμάσθη, ὅσον ἠδύνατο μᾶλλον κατεσκευασμένος, ν' ἀπέλθῃ καὶ αὐτός. Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς των εἶχε φθάσει. Ἄπαντα τὰ κινώτια ἦσαν ἐν τῇ αἰθούσῃ δεδεμένα καὶ ἡ ἀμαξα ἦτο εἰς τὴν θύραν, ὅτε γέρον τις ὑπέρτης εἰσῆλθεν ἀναφωνῶν μετ' ὀνόματι συγκεκινημένης :

— Ἀχ! ἀφεντικό, ἔπρεπε νὰ φύγωμε λιγάκι περὶ γρήγορα. Τὸ κακὸ ἔφτασε 'ς τὴν γειτονική μας πόρτα. Ἡ γρηᾷ ἀρπάξε τὴν ἀρρώστια καὶ ὅλοι οἱ ὑπέρται τῆς τὴν ἀφήκαν κ' ἔφυγαν.

— Ἄς εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεόν, ὅτι ἐκάμαμεν τόσον γρήγορα. Ἔως ὅτου νὰ βραδυάσῃ, θὰ εἴμεθα ἐκτὸς παντὸς κινδύνου.

Αἰφνιδίως τις σκέψις ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς Μαργαρίτας, ἐνῶ ἠκροᾶτο τῶν λόγων τοῦ πᾶτρωνός της. Ἦτον ἄρα γε δίκαιον νὰ συλλογίζηται τίς μόνον περὶ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ σωτηρίας, ἐνῶ, ἀκριβῶς, ἐν τῇ παρακειμένη οἰκίᾳ, ἔκειτο ἐν τῇ κλίνῃ τῆς ἀσθενῆς μία ἐκ τῶν ὁμοίων ἡμῶν καὶ μόνη;

Μετ' ὀλίγας εἶτα κατεσκευασμένης λέξεις εἶπε πρὸς τοὺς μετ' ἀπορίας ἀκροωμένους αὐτῆς, ὅτι δὲν θὰ τοὺς συνώδευεν, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τῆς γειτονίας τῶν καὶ νὰ ἰδῇ, ἂν ἠδύνατο νὰ τῇ φανῇ κάπως χρήσιμος.

— Εἶσαι τρελλή, μίς Ἐλληροβυ, ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Ραῦνωρ, ἐνῶ ἐν χορῷ μετὰ παρακλήσεων καὶ δακρύων, τὰ εἰς τὴν φροντίδα αὐτῆς ἐμπιστευθέντα μικρά, προσεκολλῶντο περὶ αὐτὴν μὴ θέλοντα ν' ἀποσπασθῶσι τῆς ἀγαπητῆς τῶν παιδαγωγῶν.

Θερμὰ δάκρυα κατέρρεον διὰ τῶν παιδίων τῆς Μαργαρίτας, βλεπούσης πόσον εὐλικρινῶς ἠγαπᾶτο καὶ ὑπὸ τῶν τέκνων καὶ ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῶν, οἵτινες καὶ αὐτοὶ συνέπασχον μετὰ τῶν τέκνων τῶν

διὰ τὸν ἀπροσδόκητον αὐτὸν ἀποχωρισμόν, ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα, πεπεισμένη ὅτι τὸ καθήκον αὐτῆς τῇ ἐπέβαλλε τὴν θυσίαν ταύτην, ἔμεινε στερεὰ εἰς τὴν ἀπόφασίν της.

— Εἶμαι πολὺ δυνατῆς κράσεως καὶ ποσῶς δὲν φοβοῦμαι. Καθῆκόν μου εἶνε νὰ μείνω εἰς τὸν ὑπὸ τῆς δεινῆς νόσου καταλυμαινόμενον τοῦτον τόπον καὶ νὰ κάμω ὅ,τι καλὸν δύναμαι. Θὰ ἐπανέλθω δὲ πάλιν πρὸς ὑμᾶς, ἐὰν φεισθῇ ὁ Θεὸς τῆς ζωῆς μου, ἀφοῦ ἡ ἀσθένεια ὀλοσχερῶς παρέλθῃ.

Ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισεν αὐτοὺς τρυφερῶς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν κομψὴν κατοικίαν, τὴν ὅποιαν οἱ κατατρομαχθέντες ὑπέρται εἶχον ἐγκαταλείψει, καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἡ γηραιὰ δέσποινα, τῆς ὁποίας τὸ γλυκὺ καὶ ἀξιαγάπητον πρόσωπον πολλάκις εἶχε θαυμάσει, ἔκειτο κλινῆρης, οὕσα εἰς τὴν πρώτην περίοδον τῆς νόσου, ἣτις κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τοῦ ἔτους ὑπῆρξε τοσοῦτον ὀλεθρία εἰς τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς τοῦ χωρίου κατοίκους. Ἐνῶ δὲ ἡ Μαργαρίτα εἰσῆρχετο, ἰατροὶ τις ἠγέρθη καὶ ἔκφρασις σφοδρᾶς ἐκπλήξεως ἐπεφάνη εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔμεινον προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς πρὸ αὐτοῦ νεαρᾶς καὶ περικαλλεστάτης νεανίδος.

— Νεαρά, φίλη μου, γνωρίζεις τί κάμνεις; τῇ εἶπεν.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ἀφῶς ἡ Μαργαρίτα, ἤκουσα ὅτι ἡ κυρία ἦτον ἀσθενῆς καὶ ἔμαθον, ὅτι νοσοκόμοι εἶνε παρὰ πολὺ σπάνιοι καὶ ἐστοχάσθη, ὅτι δύναμαι, ἴσως, νὰ φανῶ ὅπως οὖν χρήσιμος.

Ὁ γηραιὸς δόκτωρ Γρέυ προσήλωσε μετὰ θαυμασμοῦ τοὺς διαπεραστικούς αὐτοῦ ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς νεανίδος· εἶτα σκεφθεὶς πρὸς στιγμὴν εἶπε :

— Καλὰ, τὴν εἶπε παρὰ πολὺ ἀργά, διὰ νὰ σὰς ἐμποδίσω. Ὅτε κατὰ πρῶτον ἤκουσα περὶ τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκεται ἡ λαίδη Ὀλυφαντ προσεκάλεσα μίαν νοσοκόμον, ἀλλὰ σεῖς δύνασθε τῶνόντι, πολὺ νὰ βοηθήσετε. Φοβοῦμαι μόνον, ὅτι ὑποτιμᾶτε τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν ὅποιον ἐκτίθεσθε. Ἦσθενήσατε ἄλλοτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν νόσον;

— Ὅχι, κύριε, ἀλλὰ δὲν φοβοῦμαι, ἀπεκρίθη ἡ Μαργαρίτα. Δὲν ἔχω, οὕτε γονεῖς οὕτε συγγενεῖς. Ἐὰν δὲ ἀποθάνω κανεὶς δὲν θὰ με κλαύσῃ. Δὲν θὰ κάμω, ἢ τὸ καθῆκόν μου.

Γ'

Μετὰ μίαν ὥραν κλεισθεὶς ἐν ἰδιαιτέρῳ τινὶ δωματίῳ χρησιμεύοντι αὐτῷ ὡς γραφεῖον. Ἰδοὺ τί πρὸς τὸν λόρδον Ὀλυφαντ ἔγραψεν ὁ δόκτωρ Γρέυ.

Ἐκ τοῦ χωρίου Journal, 25 Ἰουνίου, 188...

Μυλόρδε,

Ἐπὶ τινῶν ἡμερῶν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωστοποιήσω διὰ τοῦ ταχυδρομείου μετὰ λύπης μου, ὅτι ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας προσεβλήθη ὑπὸ τῆς δεινῆς

καταμαστιζούσης τὸ χωρίον τοῦτο νόσου Εὐλογίας, καὶ ἔκτοτε δὲν ἔπαυσα πληροφοροῦν ὑμᾶς κατ' ἐκάστην τηλεγραφικῶς περὶ τῆς πορείας τῆς νόσου. Ἄς ἐλπίζωμεν δὲ εἰς τὸν Παντοδύναμον, ὅτι ἡ ἰσχυρὰ αὐτῆς κράσις καὶ αἱ προσπάθειαι καὶ περιποιήσεις τῶν περὶ αὐτὴν θὰ κατισχύσωσιν ἐπὶ τέλους τῆς δεινῆς ταύτης νόσου.

Ἐἶπον πρὸ ὀλίγου «αἱ περιποιήσεις τῶν περὶ αὐτὴν», ἀλλ' ἀτυχῶς, ὡς καὶ διὰ τῆς προλαβούσης μου ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω, ἅμα ἐγνώσθη, ὅτι ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ νοσήματος ἐγκατέλειψαν αὐτὴν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ της καὶ ἔως σήμερον ἔχομεν ἔλλειψιν νοσοκόμου καὶ ὑπηρετῶν. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀναμένω τὴν παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου προσκληθεῖσαν νοσοκόμον, ἣτις, πέπειθα, ὅτι, πρὸ πάντων ἕνεκα τῶν πολλῶν πρὸς ἐμὲ ὑποχρεώσεών της δὲν θὰ ὀκνήσῃ νὰ ἔλθῃ. Ἀλλὰ πῶς θὰ σὰς φανῇ, μυλόρδε, ὅταν μάθητε, ὅτι πρὸ μίαις μόλις ὥρας, ἐνῶ ἤμην μόνος ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπου κεῖται κλινῆρης ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας καὶ μεταχειριστικῶς ἐσκεπτόμην περὶ τῆς δεινῆς θέσεως, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκεται ἄνευ ὑπηρεσίας καὶ ἄνευ τῶν ἄλλων ἀναγκαίων περιποιήσεων, αἴφνης ἤκουσα βήματα καὶ μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἀπορίας μου ἀπεριγράπτου εἶδον ἐνώπιόν μου νεαράν τινα καὶ περικαλλεστάτην νεανίδα, κοσμιώτατα ἐνδεδυμένην, ἣτις αὐτοπροαιρέτως, ὡς μ' εἶπε, προσφέρει ἑαυτήν, ἵνα χρησιμεύσῃ περιποιουμένη καὶ νοσηλεύουσα, ὅσον δύναται, τὴν σεβαστὴν μητέρα σας καὶ τοῦτο, ὡς μ' εἶπεν, ἵνα ἐκπληρώσῃ τὸ καθῆκόν της πρὸς ἀξιόσεβαστον κυρίαν, τοσοῦτον σκληρῶς ἐγκαταλειφθεῖσαν ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν της. Ὡστε, ἐὰν, ὡς ἐλπίζω, ἔχομεν καὶ τὴν ἀναμενομένην νοσοκόμον, τότε ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας θὰ ἔχῃ τὰς ἀπαιτούμενας περιποιήσεις καὶ καλὴν καὶ πρόθυμον ὑπηρεσίαν. Τίς εἶνε καὶ πόθεν ἡ ἠρωικὴ αὕτη νεανίς, ἀκόμη δὲν ἔμαθον, μὴ θελήσας νὰ φανῶ ἀδιάκριτος ἐρωτῶν ἀμέσως αὐτήν. Μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε Ἀμερικανὴς καὶ βεβαίως καὶ ὑμεῖς, μυλόρδε, θὰ αἰσθάνεσθε περιέργειαν ζῶντος τὴν νὰ ἰδῆτε ἰδίως ὀφθαλμοῖς τὴν μητέρα σας καὶ τὴν γενναίαν καὶ εὐγενῆ ταύτην— συγχωρήσατε μοι νὰ τὸ εἶπω— κόρην, ἀλλ' ὅπως σὰς προέγραψον ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας ἐννοεῖ, καὶ ἐγὼ εἶμαι συμφωνώτατος εἰς τοῦτο, νὰ μὴ ριψοκινδυνεύσῃτε τὴν πολύτιμον ὑγίειαν καὶ ζωὴν σας καὶ πρέπει νὰ σεβασθῆτε τὴν θέλησιν αὐτῆς ταύτην, ὅσον σκληρὰ καὶ δυσφόρητος σὰς φαίνεται ἢ εἰς τοιαύτας περιστάσεις μακρὰν αὐτῆς διαμονὴν σας.

Ἐν τούτοις μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως διατελῶ

Ἐταπεινότητος ἡμῶν θεράπων.

ΔΡ. ΓΡΕΥ.

Καὶ τῷ ὄντι, εἰς τὰς πρώτας περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς μητρὸς του εἰδήσεις ὁ Λίονελ ἔτρεξεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου αὕτη εὐρίσκετο. Ἀλλ' ἀχρηστοὶ ἦσαν αἱ θερμαὶ

ικεσίαι του, διότι αἱ διαταγαί, αἱ διαβι-
θασθεῖσαι οὕτω ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ φίλου
της, τοῦ δόκτορος Γρέυ, δὲν ἐπεδέχοντο
ἀντίρρησην· ὁ μόνος υἱὸς της δὲν ἔπρεπε νὰ
ρισκοκινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν καὶ τὴν νεότητα
αὐτοῦ μόνον ἐν τῇ ὑπὸ τῆς νόσου λυμαι-
νομένη γειτονίᾳ καὶ οὕτως ὑπεχρεώθη νὰ
εὐχαριστήται μὲ τὰ τηλεγραφήματα, ἅ-
τινα τῷ ἐστέλλοντο καθ' ἑκάστην.

Ἐς φαντασθῆ ὁμως τόρα ὁ ἀναγνώστης
ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ἡ ἀ-
νάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.

— Περὶ ἐργον τῷ ὄντι, ἔλεγε καθ' ἑαυ-
τόν, νεανίαις περικαλλεστάτη καὶ ξένη, νὰ
προσνευχθῆ τόσον ἀφόβως καὶ μετὰ το-
σαύτης προθυμίας νὰ προσφέρῃ τὰς ἀφι-
λοκερδεῖς ὑπηρεσίας της εἰς μίαν ἀγνω-
στον. Πρωτάκουστον ὄντως, ἢ μᾶλλον ἀ-
νήκουστον, ὁποῖα εὐγενής, ὁποῖα ἡρωϊκὴ
αὐταπάρνησις. Τίς ἄρα νὰ εἶνε; ὁ δόκτωρ
εἰκάζει, ὅτι εἶνε Ἀμερικανὸς! Παράδοξος
σύμπτωσις! Πόσον κατὰ τὰς ἡμέρας ταύ-
τας συχνότερον, ἢ ἄλλοτε ποτε, ἔχω εἰς
τὸν νοῦν μου τὴν ἐκ τῆς καρδίας μου ἀ-
νεξάλειπτον εἰκόνα τῆς Μαργαρίτας Ἑλ-
λερσβυ καὶ χθὲς ἔτι τὴν νύκτα ἔβλεπον
αὐτὴν κατ' ὄναρ· ὅτι ἤμην πάλιν εἰς τὴν
Ἀμερικὴν μετὰ τοῦ φίλου μου Χύντλεϋ,
ὅτι τυχαίως συνήντησα αὐτὴν παρά τινι
γνωστῇ μοι οἰκογένειᾳ, ὅτι εὗρον τὴν κα-
τάλληλον περίστασιν καὶ εὐκαιρίαν καὶ τῇ
ἐπανελάθον τὴν περὶ γάμου πρότασίν μου
καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους διὰ τῶν θερμῶν ἱκεσιῶν
μου κατῴρθωσα, ἀφοῦ ἐπὶ τῶν χνοωδῶν
παρειῶν αὐτῆς, καὶ ὄλου σχεδὸν τοῦ προ-
σώπου της ἐπήνθησαν τὰ δροσερώτερα τῆς
αἰδοῦς καὶ ἀγνόητος ρόδα, ν' ἀποδεχθῆ
τὴν πρότασίν μου καὶ ἐκ τῆς χαρᾶς μου
ἀφυπνίσθην τοσοῦτον συγκεκινημένος!

Ἄρα γε ἡ τόσον γενναϊοφρων αὕτη νε-
ανίς εἶνε ἡ κατέχουσα ἅπαντας σχεδὸν
τούς λογισμούς μου; Ἀνοησίαι, ἀνοη-
σίαι! Μήπως ἐν Ἀμερικῇ δὲν ὑπάρχουσι
πολλαὶ ἄλλαι νεανίδες τόσον ὠραῖαι —
ἂν οὐχὶ δι' ἐμέ, τούλάχιστον — ὅσον καὶ
ἡ γοητευτικωτάτη μίς Ἑλλερσβυ;

Τοιαύτας σκέψεις καὶ τοιαύτας ἐρωτήσεις
ἀπέτεινε συχνότατα πρὸς ἑαυτὸν ὁ λόρδος
Ἄλφοντ ἀναθεματίζων ἐκ βάθους καρ-
δίας τὴν τρομερὰν νόσον καὶ δυσανασχε-
τῶν κᾶπως, καὶ παρὰ τὸ βαθύτατον πρὸς
τὴν μητέρα αὐτοῦ σέβας, δι' ἣν ἐπιμονὴν
εἶχε νὰ μὴ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ μεταβῆ παρ'
αὐτῆ, ὥστε καὶ αὐτὴν, ὡς ἐπόθει, νὰ ἴδῃ
καὶ συνάμα — διατί νὰ τὸ κρύψωμεν; —
τὴν ὠραίαν ἀγνωστον νεανίδα.

Δ

Ὁ καιρὸς καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Μαργαρί-
τας ἦσαν τοσοῦτον ἐπησχολημένα, ὥστε
ὀλίγην εὐκαιρίαν ἔλαβεν, ἵνα σκεφθῆ περὶ
τῆς παραδόξου τύχης αὐτῆς, ἥτις τὴν εἶχε
θέσει εἰς τὴν θεραπείαν τῆς μητρὸς τοῦ
λόρδου Λίονελ· ἀλλ' ἅμα ἡ λαίδη Ἄλφοντ
ἤρρισε νὰ γείνηται καλλίτερα, ἔγραψε
πάλιν πρὸς τὴν κυρίαν Ράυνωρ, ὅτι ἅμα
ὁ κίνδυνος τῆς μεταδόσεως τοῦ μολύσμα-
τος παρέλθη, ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ παρ'

αὐτῇ καὶ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά της,
ὡς παιδαγωγὸς τῶν τέκνων της. Κατε-
νόει, ὅτι δὲν θὰ ἦτο δι' αὐτὴν φρόνιμον
νὰ συναντηθῆ πάλιν μετὰ τοῦ Λίονελ.

Ἄλλ' ἡ λαίδη Ἄλφοντ, ἥτις οὐδέ-
ποτε εἶχε γνωρίσει τὴν ἀγάπην θυγατρὸς,
συνέλαβε θερμοτάτην στοργὴν πρὸς τὴν
ἀξιαγάπητον νεανίδα, ἥτις χάριν αὐτῆς
εἶχε κινδυνεύσει τὴν ζωὴν της· καὶ ὅτε
ἡ Μαργαρίτα ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ
ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀπήντησεν
ἀπροσδόκητον ἀντίστασιν.

Πρὸς μεγίστην αὐτῆς ἐκπληξιν μὲ ἱκε-
τευτικὸν φωνῆς τόνον ἡ λαίδη Ἄλφοντ
τὴν παρεκάλεσε νὰ μένη παρ' αὐτῆ, ὡς
θετὴ της θυγάτηρ.

— Γνωρίζω τίς, καὶ τί εἶσθε, τῇ εἶπε.
Γνωρίζω, ὅτι οἱ γονεῖς σας ἀπέθανον καὶ
ὅτι σεῖς ὀφείλετε πάντοτε νὰ κερδίζετε
τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς ἐργασίας σας·
ἀλλὰ, φιλάτη μοι, μείνατε μετ' ἐμοῦ καὶ
τὸ μέλλον σας θὰ εἶνε τόσον λαμπρὸν καὶ
εὐτυχὲς ὅσον τὸ παρελθόν σας ὑπῆρξεν ἀ-
φηνὲς καὶ δυστυχές.

Ἡ Μαργαρίτα ἔμεινεν. Ἡ ταιλαίπω-
ρος κόρη δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως,
καὶ ἂν ἤθελε, διότι κατ' αὐτὴν τὴν ἐπι-
οῦσαν τῆς ὁμιλίας ταύτης ἡμέραν, τὸ θα-
νατηφόρον δηλητήριον, τὸ ὁποῖον ὄλως
ἀνυπόπτως προσέβαλλε τὸν ὄργανισμὸν
αὐτῆς, αἴφνης ἐφανερώθη καὶ ἡ γενναία
κόρη κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ νοσήματος, τὸ
ὁποῖον πᾶς τις ἐφρόνει, ὅτι ἕνεκα τῆς πλη-
ρεστάτης αὐτῆς ὑγιείας, εἶχε διαφύγει.
Ἄλλὰ δὲν ἦτο πεπρωμένον, ὅτι αὐτὴ ἐ-
κείνη, ἥτις τοσοῦτον ἀφιλοκερδῶς εἶχε
κινδυνεύσει ὑπὲρ τῶν ἄλλων τὴν ἰδίαν
αὐτῆς ζωὴν ν' ἀπωλεσθῆ αὐτὴ ἡ ἰδία· καὶ
μετὰ τινὰ καιρὸν πλήρη ἀγωνίας ἡ Μαργα-
ρίτα πρὸς χαρὰν πάντων ἤρξατο νὰ ἀ-
ναλαμβάνῃ. Τότε δὲ ἡ λαίδη Ἄλφοντ ἔ-
γραψε πᾶν ὅτι, συνέθη πρὸς τὸν ἀνυπόμο-
νον υἱὸν της, ὅστις διέμενεν ἔτι μακρὰν
αὐτῆς· ἀλλ' ὀλίγον ἐγίνωσκεν ἡ γηραιὰ
λαίδη πόσον καταπληκτικὴν ἀποκάλυψιν
ἤθελε κάμει εἰς τὸν υἱὸν της ἡ ἐπιστολὴ
της ἐκείνη.

— Ἔσο ὑπομονητικὸς, υἱέ μου, τῷ ἔ-
γραφε, γρήγορα θὰ ἐνταμωθῶμεν πάλιν
καὶ ὅταν ἀναλάβῃ ἐντελῶς τὰς δυνάμεις
της θὰ φέρω τὴν μικρὰν μου θετὴν θυγα-
τέρα εἰς τὸ μέγαρον Ἄλφοντ καὶ ἐκεῖ
θὰ τὴν παρουσιάσω πρὸς τὸν ἀδελφόν της,
ὅστις γινώσκω, ὅτι θὰ ὑποδεχθῆ αὐτὴν
μετὰ χαρᾶς, χάριν τῆς ὑπεραγαπώσης αὐ-
τὴν μητρὸς του.

Ἄλλὰ καὶ ὁ γηραιὸς δόκτωρ Γρέυ δὲν
ἔλειψε νὰ τῷ γράψῃ τὴν ἐπομένην ἐπι-
στολήν.

Ἐκ τοῦ χωρίου Journal, 25 Ἰουλίου 188..

Μιλόρδε,

Ἡ δεσποινὶς Μαργαρίτα Ἑλλερσβυ, —
διότι οὕτω καλεῖται ἡ ὠραία καὶ εὐγενὴς
τὴν καρδίαν Ἀμερικανίς, ὡς εἶχα μαν-
τεύσει, νεανίς, ἥτις τοσοῦτον γενναίως
καὶ ἀφιλοκερδῶς καὶ μετὰ τοσαύτης ἀ-
βρόττητος ἐπεδαψίλευσε τὰς ὑπηρεσίας καὶ
περιποιήσεις της πρὸς τὴν σεβαστὴν μη-
τέρα σας — καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν

τῆς ἐπιφόβου ἀσθενείας της, προσβληθεῖ-
σα, ὡς πρὸ τινος τηλεγραφικῶς σᾶς εἰ-
δοποίησα, ὑπὸ τῆς δεινῆς νόσου καὶ σπου-
δαίως κινδυνεύουσα ἤρξατο ἀπὸ 2 - 3 ἡ-
μερῶν ἀναλαμβάνουσα καὶ ταχέως, ἐλ-
πίζω, θὰ εἶνε ἐντελῶς ὑγιεῖς. Λογίζομαι
εὐτυχῆς ἀναγγέλλων σας τὴν εὐχάριστον
ταύτην εἰδησιν, ἥτις, πέποιθα, ὅτι καὶ
ὑμᾶς, μυλόρδε, θὰ χαροποιήσῃ τὰ μέγι-
στα. Ὡ! Δὲν εἰξεύρετε πόσον ἀξιολά-
τρευτος εἶνε ἡ γενναία, ἐνάρετος καὶ πλή-
ρης ὑψηλῆς αὐταπαρνήσεως καὶ εὐγενε-
στάτων αἰσθημάτων αὕτη κόρη! Σᾶς βε-
βαιῶ, ὅτι συμφορὰν μου μεγίστην θὰ ὑ-
πελάμβανον, ἂν τι ἀπευκταῖον, ὅπερ πο-
λὺ ἐφοδούμην, συνέβαιεν εἰς αὐτήν. Μὲ
τὰς χάριτας καὶ τοὺς καλλίστους τρό-
πους της μᾶς ἔχει ἅπαντας καταμαγευ-
μένους! Ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας τὴν θεω-
ρεῖ ἤδη, ὡς ἰδίαν ἑαυτῆς θυγατέρα καὶ
ἐννοῶ, ὅτι πράγματι αἰσθάνεται ἀληθῆ
πρὸς αὐτὴν μητρικὴν στοργὴν. Ἀλλὰ καὶ
πόσον εἶνε ἀξία τῆς θερμῆς ταύτης στορ-
γῆς της! Εὐτυχῆς, ὑμεῖς μυλόρδε, ὅτι
ἀνελπίστως καὶ τοσοῦτον παραδόξως θ'
ἀποκτήσητε τοιαύτην ἀξιολάτρευτον ἀ-
δελφὴν, διότι ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας προ-
τίθεται, ὡς θὰ σᾶς ἔγραψεν ἤδη, μετὰ
τὴν ἐντελῆ ἀνάρρωσίν της καὶ ἀφοῦ ἐπα-
νακάμψῃ εἰς τὴν ἑπαυλιν Ἄλφοντ, νὰ
κηρύξῃ αὐτὴν ἐπισήμως θετὴν θυγατέρα
της! Ὡστε αἴφνης, θὰ ἔχετε τὴν ἐρα-
σιμιωτέραν καὶ προσφιλεστέραν τῶν ἀδελ-
φῶν, τὴν ὁποῖαν, βέβαιος εἶμαι, ὅτι καὶ
ὑμεῖς θ' ἀγαπήσετε, ὡς τοιαύτην καὶ αὐ-
τὴ ὡς καλλίστον καὶ φίλτατον ἀδελφόν.
Ἄλλὰ τί νὰ σᾶς εἰπῶ; μυλόρδε, ἂν ἐγὼ
ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας καὶ παρὰ τὰς προ-
λήψεις — συγχωρήσατέ μοι τὴν λέξιν —
αἵτινες μεταξὺ τῶν εἰς τὴν ὑψηλὴν τάξιν
ὑμῶν ἀνηκόντων ἐπικρατοῦσι, θὰ προῦ-
τίμων ἀντὶ φιλάτης ἀδελφῆς καὶ τὴν ἀ-
πεκάλουν μὲ ἔτερον, ἢ τὸ προσφιλέστερον
καὶ ἱερώτερον, ἴσως, ὄνομα. Θὰ γελᾶτε,
βεβαίως, ὅταν ἀναγινώσκητε τὴν παροῦ-
σάν μου, βλέποντες ἐμέ, τὸν ἤδη προβε-
βηκότα τὴν ἡλικίαν, ἔχοντα τοιαῦτα ἔτι
νεάζοντα φρονήματα! Ἄλλὰ, καίτοι γέ-
ρων, ἡ καρδία μου πάλλει ἔτι μὲ νεανι-
κοὺς παλμούς — διατί νὰ τὸ κρύψω; — ὁ-
σάκις ὠραία τις, οἷα ἡ μίς Ἑλλερσβυ καὶ
μετὰ τοσαύτης ἀρετῆς καὶ τοσοῦτων ἀ-
νεκτιμῆτων ἠθικῶν προσόντων κεκοσμη-
μένη καταστῆ, ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων,
ἐκ τοῦ πλησίον γνωστῇ μοι! Ὡ! Εἶνε
ἀξία πάσης λατρείας, πάσης ἀφοσιώσεως
ἡ σπανία αὕτη νεανίς καὶ ἐν ὀλίγοις σᾶς
λέγω, ὅτι καὶ ἐγὼ ὁ γέρον τὴν ἀγαπῶ,
τὴν λατρεύω! Μὴ ζηλοτυπήσητε, παρα-
καλῶ, διὰ τοῦτο κατ' ἐμοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ
καρδία πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ πκύσῃ τοῦ
νὰ συγκινηθῆται, ἀφοῦ ἔπαυσε νὰ συγκινηθῆ
τὰς ἄλλας. Παρακαλεῖτε, μυλόρδε, νὰ
παρέλθωσι ταχέως ὀλίγα τινὲς ἔτι ἡμέ-
ραι καὶ ἰδίους ὄμμασι θὰ ἰδῆτε καὶ διὰ
τοῦ ἰδίου νοός σας θὰ κατανοήσετε, ἐάν
ὅ,τι περὶ αὐτῆς σᾶς γράφω εἶνε ἀληθές,
ἢ καὶ ὑποδεέστερον ἔτι τῆς λαμπρᾶς
πραγματικότητος! Λάβετε λοιπόν, ὅπως

καὶ ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας, σὰς λέγει, λάβετε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θ' ἀνατείλη μετ' οὐ πολὺ ἡ εὐτυχὴς ἐκείνη καὶ εὐφρόσυνος ἡμέρα, καθ' ἣν συγχρόνως μετ' αὐτῆς θὰ ἐναγκαλισθῆτε καὶ τὴν νέαν καὶ ἀξιολάτρευτον ἀδελφὴν σας!

• Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ διατελῶ

• Ὑμέτερος ταπεινότατος θεράπων
• ΔΡ. ΓΡΕΥ.

Ἦτο δυνατόν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης νὰ ἔχη πλέον ὑπομονὴν ὁ νεαρὸς λόρδος. Νὰ μάθῃ, ὅτι τὸ προσφιλέστατον ἀντικείμενον τῶν λογισμῶν του, ὁ πολικὸς ἀστὴρ πρὸς ὃν, ἀφ' ὅτου κατὰ πρῶτον τὴν εἶδεν, ἔστρεφεν ἀδιαλείπτως τὰ ὄμματα πλέων ἐν τῷ ὠκεανῷ τῶν ἐρωτικῶν ὀνείρων του, ἔλαμπε παρὰ τῆ μητρὶ αὐτοῦ, εἰ καὶ πάσχουσα, μετὰ τὴν λάμψιν τοῦ κάλλους καὶ τῶν ἀρετῶν της, καὶ αὐτὸς νὰ ὑπομείνῃ ἔτι μένων μακρὰν της; ὦ! τοῦτο ὑπερέβαινε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο ἐν τῇ εὐπειθείᾳ καὶ θερμότητι πρὸς τὴν μητέρα του ἀγάπῃ νὰ ὑποσχεθῆ καὶ τηρήσῃ ὅθεν, τυφλὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἀπεφάσισε, παρορῶν καὶ τῆς μητρὸς του καὶ τοῦ ἱατροῦ τὰς ἐντολάς καὶ συστάσεις, νὰ πετάξῃ εἰς τὸ χωρίον, καὶ νὰ ἴδῃ ἐκείνην, ἣν ἀπὸ τεσσάρων ἡδὴ ἐτῶν καὶ γρηγορῶν καὶ κοιμώμενος σχεδὸν πάντοτε ὠνειρεύετο.

Ὅθεν περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης ὁ κρότος κυλιομένων τροχῶν, ὀχῆματος πολυτελοῦς, ἠκούσθη πρὸ τῆς ἐξῶ θύρας τῆς κατοικίας τῆς λαίδης Ὀλυφαντ καὶ ὄλως συγκεκριμένως καὶ ἀσθμαίων ὑπὸ χαρᾶς, ἐλπίδος καὶ παντοίων ἄλλων ζωηρῶς συγκινούντων αὐτὸν αἰσθημάτων καταβάς ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀναβάς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, ἣτις ἔφερον εἰς τὸ ἀνώτερον πάτωμα, εὐρέθη πρὸς μεγίστην αὐτῆς διὰ τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον τῆς ἐμφανισέως του ἔκπληξιν, ἐνώπιον τῆς μητρὸς του! Αὕτη ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ὡς καὶ ὁ ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ παρευρισκόμενος ἱατρός, ὅστις ἀκουσίως του ἐξέβαλε κραυγὴν λύπης, μετανοῶν ἤδη ἐνδομύχως διὰ τὴν ἐπιστολὴν του ἐκείνην, εἰς ἣν, ὡς λίαν ὀξυδερκῆς, εὐθὺς ἀπέδωκε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐλεύσεως τοῦ λόρδου Ὀλυφαντ. Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, μετὰ τὴν ἀσθμαίνουσαν καὶ ὑποτρέμουσαν, κατάρθρωσεν οὗτος νὰ ἐναρθρῶσιν καταφιλοῦν τὰς χεῖρας τῆς γηραιᾶς λαίδης τὰς λέξεις ταύτας:

— Συγχώρησόν με, σεβαστὴ καὶ ἀγαπητὴ μου μητέρα, συγχώρησόν με, παρακαλῶ, ἐάν, ἀνυπομονήσας, παρέβην τὴν ἐντολήν σου. ὦ! συγχώρησόν με θὰ προσπαθῶ — καὶ ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω — νὰ δικαιολογηθῶ διὰ τὴν παράστασίν μου ταύτην ἄλλοτε· τώρα, τὴν στιγμὴν ταύτην, μ' εἶνε ἀδύνατον! ἀλλὰ παρακαλῶ, σεβαστὴ μου μητέρα, μὴ ὀργισθῆς ἐνδομύχως κατ' ἐμοῦ δι' αὐτήν, πρὶν ἢ με ἀκούσῃς!

Ἐθλίψεν αὐτὸν σφιγκτὰ εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας της καταφιλοῦσα τρυ-

φερώτατα καὶ μετὰ φωνῆς λίαν συγκεκριμένης τῷ εἶπεν:

— Εἴθε ἡ παράβασις αὕτη, υἱέ μου, νὰ μὴ μᾶς προξενήσῃ κακόν τι· ἡ νόσος ἔτι ἐξακολουθεῖ, καὶ ὡς λέγει ὁ κάλλιστός μας φίλος καὶ ἱατρός, εἶνε ἀκόμη λίαν ἐπιφοβός. Προαίσθημά τι, τώρα ἀφοῦ σὲ εἶδον, με κατέχει περίφοβον. Εὐχομαι τὸ προαίσθημα τοῦτο νὰ ψευσθῆ!

— Ἄφες, ὦ μητέρα, τὰ θλιβερὰ ταῦτα, ὡς λέγεις, προαίσθηματ' ἡ χαρὰ μου, ὅτι σὲ ἐπαναβλέπω ἐν ὑγιείᾳ εἶνε ἰκανὴ νὰ διατηρῆ ἐν πληρεστάτῃ ὑγιείᾳ ἐμὲ καὶ ἐν φαιδρότητι, ἣτις ἐλπίζω εἰς τὸν Θεόν, θὰ ἀπομακρύνει πάντα ἐκ τῆς νόσου φόβον καὶ κίνδυνον. Στραφεὶς εἶτα πρὸς τὸν ἱατρὸν, ὅστις ἴστατο ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης καὶ σοβαρῶς ἐθεᾶτο τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν,

— Συγχώρησάτέ μοι, ἀγαπητὴ καὶ σεβαστὴ ἱατρέ, τῷ εἶπεν, ἐάν μέχρι τοῦδε δὲν ἔσπευσα νὰ σας ἐκφράσω καὶ προφορικῶς τὰς θερμότητας εὐχαριστίας μου, διὰ τὰς ἀόκνους φροντίδας καὶ προσπαθείας σας ὑπὲρ τῆς ἀναρρώσεως τῆς μητρὸς μου. Πόσον σας εἶμαι εὐγνώμων! Πόσας χάριτας σας ὀφείλω!

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔθλιψε μετὰ ζέσεως τὴν χεῖρα τοῦ γηραίου δόκτορος.

Οὗτος δὲ ἀπήντησεν αὐτῷ δι' ὑπομειδιάματος καὶ βλέμματος ἐκφραστικοῦ τόσον, ὥστε ὁ νεαρὸς λόρδος ἠρυθρίασεν, ὡς εἰ ἤκουεν αὐτὸν ψιθυρίζοντα εἰς τὸ οὖς του:

— Θὰ μ' εὐγνωμονῆτε, μυλόρδε, νομίζω, ἔτι μᾶλλον, καὶ μὴ σας κακοραίνεται ὅτι τὰς αὐτὰς φροντίδας καὶ προσπαθείας κατέβαλλον καὶ καταβάλλω καὶ ὑπὲρ τῆς ἀναρρώσεως τῆς προσφιλεστάτης σας ἀδελφῆς!

Ὁ Λίονελ ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ καὶ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας αὐτῆς, ἀλλ' ἀκουσίως τις δειλία ἀπεκώλυσε αὐτόν· ἀλλ' ὁ γέρον ἱατρός, ὡς εἰ ἐμβατεύσας εἰς τὰ μυχαίτατα τῆς καρδίας του μετὰ τινος προσπεποιημένης ἀδιαφορίας εἶπε:

— Χάρεις τῷ Θεῷ καὶ ἡ ἀγαπητὴ μας δεσποινὶς Ἐλλερσβυ ὀλοὴν καλλιτερεύει καὶ ἐλπίζω, ὅτι ταχέως θὰ δυνηθῆ νὰ ὑποδεχθῆ προσηκόντως καὶ γνωρίσῃ τὸν ἀγνωστον αὐτῆς ἀδελφόν. Τὴν λέξιν ταύτην ἐξέφερε μετὰ ἰδιαίχοντα φωνῆς τόνον, ὅστις παρήγαγε νέον ἐρῶθημα ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ νεαροῦ λόρδου. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν, ἐξηκολούθησεν, ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἔτι, πρέπει νὰ τὴν ἀφῶσωμεν ὅλως ἡσυχον, διότι καὶ αἱ συγκινήσεις δύνανται νὰ μὴ τῇ εἶνε ὠφέλιμοι.

Τί νὰ κάμῃ ὁ νεαρὸς μας λόρδος; Ἡναγκάσθη σκυθρωπάζων καὶ μελαγχολῶν νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν νέαν ταύτην ὑπαγόρευσιν, κυρίως, διότι, ὡς εἶπεν ὁ ἱατρός, ἠδύνατο ἡ παρουσία αὐτοῦ νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἀνάρρωσιν αὐτῆς.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐπιούσης ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὸν οὐχὶ τοσοῦτον καλὰ· κατ' ἀρχὰς ἀπέδωκε τὴν ἀδιαθεσίαν του ταύτην εἰς τὴν ἀφατον λύπην, ἣν ἠσθάνετο μὴ δυνάμενος, καίτοι τοσοῦτον ἐγ-

γὺς τῆς προσφιλεστάτης αὐτῷ νεάνιδος, νὰ ἴδῃ; νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτῆς καὶ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ καταλάβῃ, ἂν καὶ τόρα πάλιν ἤθελεν ἐπιμένει εἰς τὴν προτέραν τῆς ἀρνησιν. Ἀλλ' ὁ ἱατρός βλέπων τὴν ἀδιαθεσίαν αὐτοῦ, ὡς πεπειραμένος καὶ ὀξυδερκέστατος γέρον, κατενόησε τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς καὶ ἤρχισε σπουδαίως νὰ ἀνησυχῆ. Βῆξ ὑπόκωφος ἐκ διαλειμάτων ἐνοχλοῦσα τὸν Λίονελ ἐπηύξησε τὴν ἀνησυχίαν του ταύτην καὶ ὅτε τὸ ἔσπερας ἠναγκάσθη ὁ νεαρὸς λόρδος ν' ἀποσυρθῆ λίαν ἐνωρὶς εἰς τὸν κοιτῶνά του μετὰ πρόσωπον φλογισμένον, μετὰ ὀφθαλμοὺς βεβαρημένους, ὁ ἱατρός ψηλαφήσας τὸν σφιγμὸν αὐτοῦ καὶ παρατηρήσας τὸν λόρδον ἐπὶ τέταρτον σχεδὸν τῆς ὥρας μετὰ πολλῆς προσοχῆς, ἐξῆλθε κινῶν λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν καὶ χαμηλοφώνως λέγων:

— Φοβοῦμαι πολὺ, ὅτι τὸ προαίσθημα τῆς μητρὸς του ἤρχισε νὰ ἐπαληθεύῃ· καὶ ὅπερ λυπηρότερον, τὸ κακὸν τοῦτο ἀφεύκτως προὔξενησεν ἢ ἐπιστολή μου!

Τῇ ἐπαύριον ὁ λόρδος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κοιτῶνός του· ἡ ὑγεία του εἶχε χειροτερεύσει περισσότερον καὶ ὁ ἱατρός δὲν ἀμφέβαλλε πλέον ποσῶς περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς νόσου καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ νύκτας αὐτὸς τε, ἡ νοσοκόμος καὶ ἡ γηραιὰ λαίδη Ὀλυφαντ, ἐφ' ὅσον τῇ τὸ ἐπέτρεπεν ἡ ἡλικία καὶ αἰ ἐκ τῆς νόσου ἐξασθενήσασαι δυνάμεις της, ἠγρύπνουσαν ἐν μεγίστῃ ἀνησυχίᾳ καὶ ἀγωνίᾳ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ· ἡ κατάσταση αὕτη διήρκεσεν ἐφ' ἱκανὰ ἡμερῶν καὶ τελευταίως τοσοῦτον εἶχε δεινωθῆ ἡ θέσις τοῦ πάσχοντος, ὥστε ὁ γηραιὸς δόκτωρ ἤρχισε σχεδὸν ν' ἀπελπίζεται!

Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ τί ἀπέγεινεν ἢ ἐν ἀναρρώσει διατελοῦσα δεσποινὶς Ἐλλερσβυ;

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΕΠΑΜΕΙΝΟΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

CATULLE MENDÈS

Η ΠΤΕΡΩΤΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

Διήγημα φανταστικόν

A'

Ἄν καὶ ἦτο πολὺ μικροῦ ἀναστήματος καὶ θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις εὐκόλως ὡς τὴν πρωτότοκον ἀδελφὴν τῆς πλαγγάνος της, ἡ κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Χρυσῆς Νήσου ἦτο ἡ ὠραιότερα πριγκίπισσα τοῦ κόσμου. Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ ν' ἀγαπᾶ καὶ ν' ἀγαπᾶται, ὁ πατὴρ της τὴν ἠρώτησεν ἂν ἠσθάνετο ἀποστροφὴν πρὸς τὸν γάμον.

— ὦ! ὄχι, ὄχι, εἶπε.

— Θὰ προσκαλέσω λοιπὸν εἰς ἀγῶνας καὶ χοροὺς ὄλους τοὺς νεαροὺς πριγκίπικας τῶν περιχώρων διὰ νὰ δυνηθῆς νὰ κάμῃς

έκλογὴν ἀξίαν καὶ σοῦ καὶ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου.

— Φυλάξου, πατέρα, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ δεχθῆς τόσους πρίγκιπας εἰς τὴν αὐλήν! Τὸ τοιοῦτον θὰ ἐστοίχιζε πολὺ χωρὶς ὠφέλειαν. Πρὸ πολλοῦ ἔχω ἐραστὴν καὶ δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε ἄλλο, ἐάν μου δώσης ὡς σύζυγον τὸ ἀηδόνι ποῦ κελᾶδεῖ κάθε βράδυ ἐπάνω εἰς τοὺς κλώνους τῆς τριανταφυλλιάς, τὴν ὁποίαν ἔχω στὸ παρᾶθύρι μου.

Ὁ βασιλεὺς, ἐννοεῖται, ἐδοκίμασε πολὺν κόπον ἵνα τηρήσῃ τὸ σοβαρὸν, ὅπερ ἀρμόζει εἰς τὰς ἐστεμμένους κεφαλὰς. Ἡ κόρη του ἤθελε νὰ νυμφευθῆ ἔν πτηνόν! Θὰ εἶχε γαμβρὸν περωτόν! Καὶ ἀναμφιβόλως θὰ ἐτέλουν καὶ τοὺς γάμους βεβαίως ἐπὶ τινος δένδρου ἢ ἐντὸς κλωβίου; Οἱ χλευασμοὶ οὗτοι κατελύθησαν σκληρῶς τὴν πριγκίπισσαν, ἥτις ἀπεσύρθη μὲ τὴν καρδίαν βεβαρημένην καὶ τὴν ἐσπέραν, στηριζομένη εἰς τὸ παρᾶθύριον τῆς, ἐν ᾧ τὸ ἀηδόνι προοιμιάζετο ἐπὶ τῆς ἀνθούσης βάτου:

— Ἄ! ὦμορφο πουλάκι μου, ποῦ σε λατρεύω, εἶπε, δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ χαίρωμεν, διότι ὁ πατήρ μου δὲν θέλει νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τοὺς γάμους μας.

Τὸ ἀηδόνι ἀπήντησε:

— Μὴ λυπεῖσαι, πριγκίπισσά μου! ὄλα θὰ διορθωθοῦν, ἀφ' οὐ ἀγαπώμεθα.

Καὶ τὴν παρηγόρησε ψάλλον τὰ ὠραιότερα ᾄσματα, τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε.

Β'

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ συνέθη νὰ ἀφιχθῶσι τρεῖς γίγαντες — μάγοι περιφημῶτατοι — καὶ νὰ στήσωσι τὴν ἔδραν των πλησίον τῆς πρωτεύουσας τοῦ βασιλείου τῆς Χρυσῆς Νήσου. Διὰ νὰ εἶνε φοβεροί, δὲν εἶχον ἀνάγκη ν' ἀκολουθῶνται ὑπὸ στρατοῦ, τόσον ἦσαν ρωμαλέοι καὶ σκληροί. Προεχώρησαν μόνον μέχρι τοῦ τείχους καὶ ἐγνωστοποίησαν, μετὰ φοβερᾶς φωνῆς, ὅτι, ἂν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν δὲν τοῖς παρέδιδε τὴν πόλιν, θὰ τὴν κατεδάφιζον, ἀφ' οὐ ἤθελον σφάζει πάντας τοὺς κατοίκους! Ὅ,τι δ' ἔλεγον θὰ τὸ ἐξετέλουν. Ὁ τρόμος ὑπῆρξε τόσον μέγας, ὥστε ὄλαι αἱ μητέρες ἔτρεχαν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς σφιγγουσαι εἰς τὰς ἀγκάλας των τὰ θρηνοῦντα τέκνα των, ὡς διδέλφεις ἀποφέρουσαι τὰ νεογνά των μεταξὺ δὲ τῶν αὐλικῶν ὑπῆρχον πολλοὶ ἐρωτῶντες ἀλλήλους ἂν θὰ ἔκαμνον φρόνιμα νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τοὺς τρεῖς μάγους; διότι εἶνε μᾶλλον ἐνδοξον ἢ φρόνιμον νὰ μείνη τις πιστὸς εἰς τὸν ἥττον ἰσχυρόν.

Ἴν' ἀπαλλαγῆ τοῦ κινδύνου, ὁ βασιλεὺς ἐσκέφθη ἔν μέσον' ἔστειλεν ἀγγέλους εἰς πάντας τοὺς πρίγκιπας τῶν περιχώρων μὲ τὴν ἐντολήν ν' ἀνακουιώσωσιν ὅτι θὰ ἔδιδε τὴν θυγατέρα του εἰς γάμον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοῦ γίγαντας.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Π. Δ. Τ.

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ 1^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝ

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΔΙΠΛΟΥΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΟΥ

ΔΙΑΔΟΧΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΗΜΩΝ ΦΥΛΛΟΥ:

Ἄντι προοιμίου — Τὸ Μυστήριον, ποίημα ὑπὸ Ἀχιλλέως Παράσχου. — Ἀποφύγετε τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, ὑπὸ Εἰρηναίου Ἀσωπίου. — Σοφία, διήγημα ὑπὸ Γρηγορίου Δ. Ξεροπούλου. — Τὸ Τορπιλλοδόλον 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ Πέτρου Μαέλ. μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρνίνου. — Εἰς τοὺς Γάμους τοῦ Διαδόχου, ποίημα ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη. — Ἀληθὲς Ἀράμα ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὑπὸ Ἰωακείμ Βαλαβάτη. — Ἡ Μήτηρ Τρελλῆ, Συμρικτικὸν μυθιστόρημα τοῦ ἐστεμμένου Γάλλου συγγραφέως Λέοντος δὲ Τερσώ, κατὰ μετάφρασιν Δμλ. — Ἄλλον ἀντ' ἄλλου, διήγημα ὑπὸ Εὐαγγέλου Κουσουλάκου. — Κωνσταντίνος-Σοφία, ποίημα ὑπὸ Ἰωάννου Γ. Τσακασιάνου.

Πρὸς τοὺτοῖς τὸ Ἐκτακτὸν ἡμῶν Φύλλον θὰ κοσμεῖται

μὲ ὠραίας ὀλοσελίδους εἰκόνας τοῦ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ καὶ τῆς ΣΟΦΙΑΣ, φιλοτεχνηθείσας ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν ἀξιοζήλου καλλιτέχνου κ. Α. Φωκᾶ μὲ μουσεικὴν, ἀποκλειστικῶς γραφεῖσαν διὰ τὸ Ἐκτακτὸν ἡμῶν Φύλλον ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου Ζακυνθίου μουσουργοῦ Παύλου Καρρέρη, μετὰ τῆς εἰκόνας αὐτοῦ, θὰ περιέχει δὲ καὶ ἀγγελίαν Λαχείου βιβλίων ἀξίας δρ. 264.

Ἐπιτυχεστέρα ἐκλογή τῶν δύο μας Νέων Μυθιστορημάτων δὲν ἠδύνατο νὰ γείνη.

Οἱ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1889 ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιούνται νὰ συμμετάσχῃσι τοῦ ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ, ὅπερ ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων συνέστησε χάριν των τακτικῶν κκ. Συνδρομητῶν αὐτῆς, καὶ οὕτως ἡ ἐκκύβευσις γενήσεται τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἰδίου ἔτους, ἐνώπιον τετραμελοῦς Ἐπιτροπῆς. Ὁ ἀριθμὸς ἐκάστης ἀποδείξεως πληρωμῆς εἶνε καὶ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου. Οἱ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου εἰς τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, ὡς καὶ οἱ ἀγοράζοντες αὐτά, δὲν ἔχουσιν ἀνάγκη τῶν προεκδοθέντων φύλλων, διότι ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα ἀπαρτίζουσι σειρὰν ἀνεξάρτητον

ΝΕΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Τὸ Ἐκτακτὸν Φύλλον ἡμῶν ἀπαρτίζεται ἐξ 20 σελίδων, πωληθήσεται δὲ ἀντὶ λεπτῶν 20 ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ 1^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

συσταθὲν χάριν των τακτικῶν κκ. Συνδρομητῶν των Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, καὶ των ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1889 ἐγγραφησομένων.

Τὰ κέρδη παραδοθήσονται τὴν 1^{ΗΝ} Ἰανουαρίου 1890.

6 Ἀριθμοὶ κερδίζουσιν 6

Ὁ ΠΡΩΤΟΣ ἀριθμὸς κερδίζει: Τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, (ὀλόκληρον τὴν σειρὰν ἐκ 10 τόμων) δρ. 46. — Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Παρισίων δρ. 8. — Τὴν Ἡρωίδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης δρ. 5. — Τὸν Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον δρ. 8. — Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων δρ. 6. — Γὰ Ἐκατομύρια τοῦ Ἰωραμία δρ. 6. — Τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων δρ. 5. — Τὸ Τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ καὶ τὴν Ἀνυμφον Μητέρα δρ. 4. — Τὸ Φρούριον τοῦ Καρόου καὶ τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης δρ. 4. — Τὸν Ἀδικηθέντα Ρογῆρον δρ. 4. — Τὴν Παράπτωσιν καὶ Μεταμέλειαν δρ. 4. — Τὴν Μπουμπουλίναν — Ἀρκάδιον δρ. 4. — Τὴν Διδασκάλισσαν δρ. 3. — Τοὺς Μελλονόμους τῆς Σπιτισεβέργης δρ. 2. — Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον δρ. 2. — Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 4. — Καὶ τὰς Ἀττικὰς Νύκτας (Δράματα, ποιήσεις) Βασιλειάδου δρ. 2. Ἐν 5λφ δρ. 110.

Οἱ ΔΥΟ ἐπόμενοι: Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Παρισίων δρ. 8. — Τὴν Ἡρωίδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης δρ. 5. — Τὸν Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον δρ. 8. — Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων δρ. 6. — Τὸ Τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ καὶ τὴν Ἀνυμφον Μητέρα δρ. 4. — Τὸ Φρούριον τοῦ Καρόου καὶ τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης δρ. 4. — Τὸν Ἀδικηθέντα Ρογῆρον δρ. 4. — Τὴν Μπουμπουλίναν — Ἀρκάδιον δρ. 4. — Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον δρ. 2. — Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 4. — Τὰς Ἀττικὰς Νύκτας (Δράματα — ποιήσεις) Βασιλειάδου δρ. 2. — Καὶ τοὺς Μελλονόμους τῆς Σπιτισεβέργης δρ. 2. Ἐν 5λφ δρ. 106.

Οἱ ΤΡΕΙΣ τελευταῖοι: Τὰ Ἐκτακτὰ τοῦ Ἰωραμία δρ. — Τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων δρ. 5. — Τὴν Διδασκάλισσαν δρ. 3. — Καὶ τοὺς Μελλονόμους τῆς Σπιτισεβέργης δρ. 2. Ἐν 5λφ δρ. 48.